Nr. 24

16 juni 1962

VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS

van de Rebellenclub

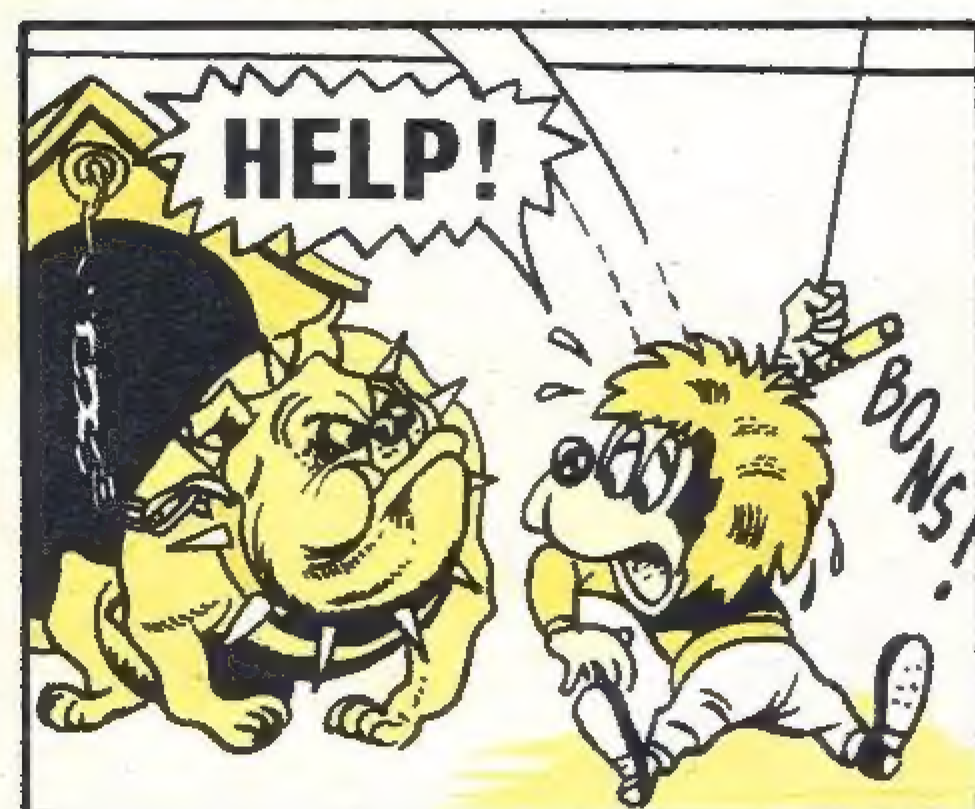

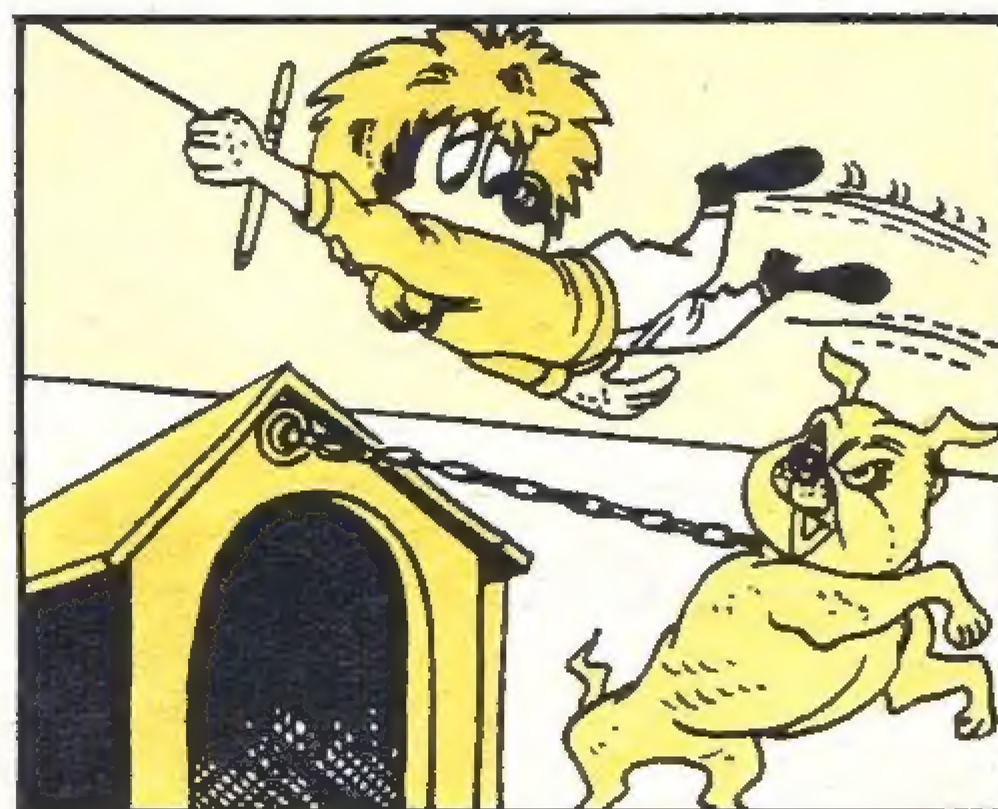

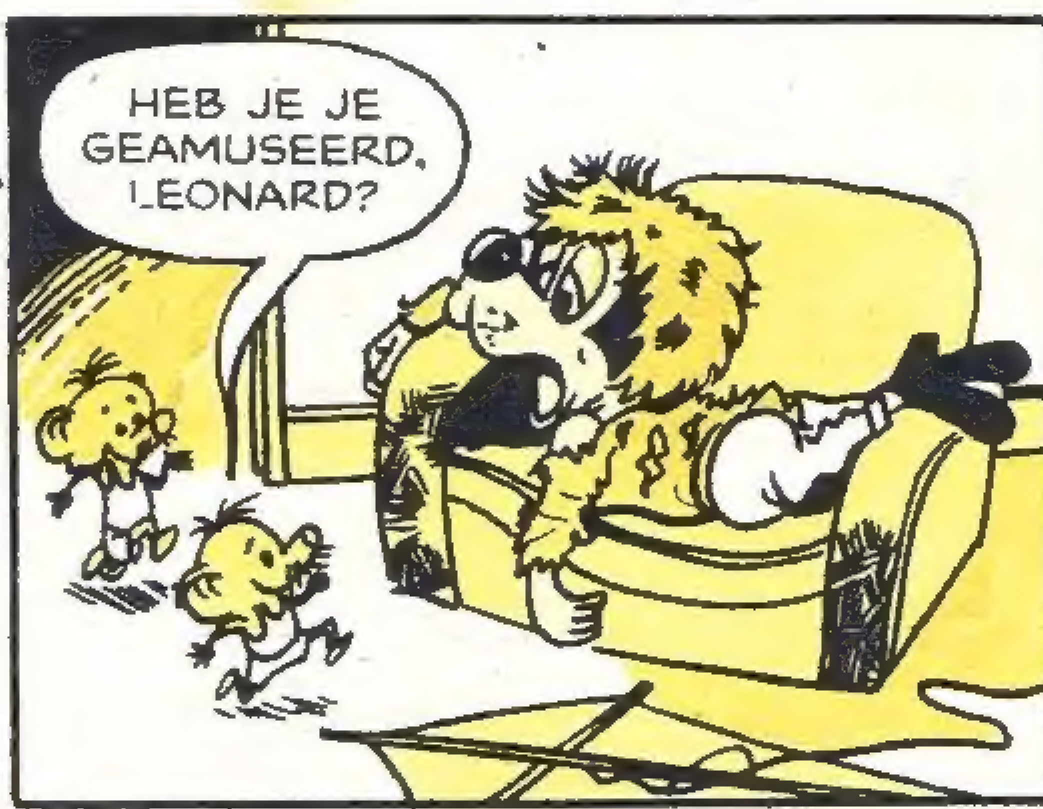

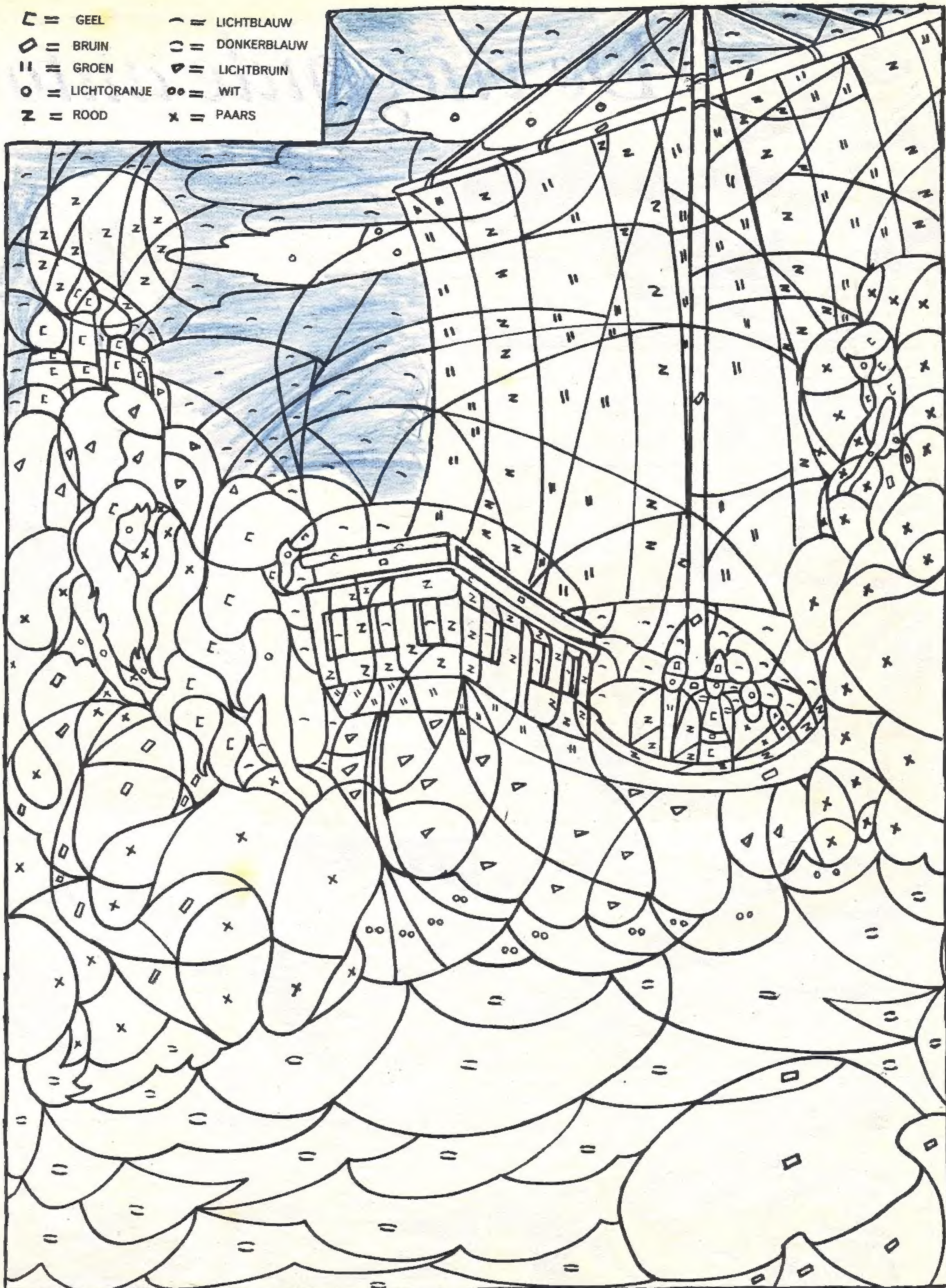

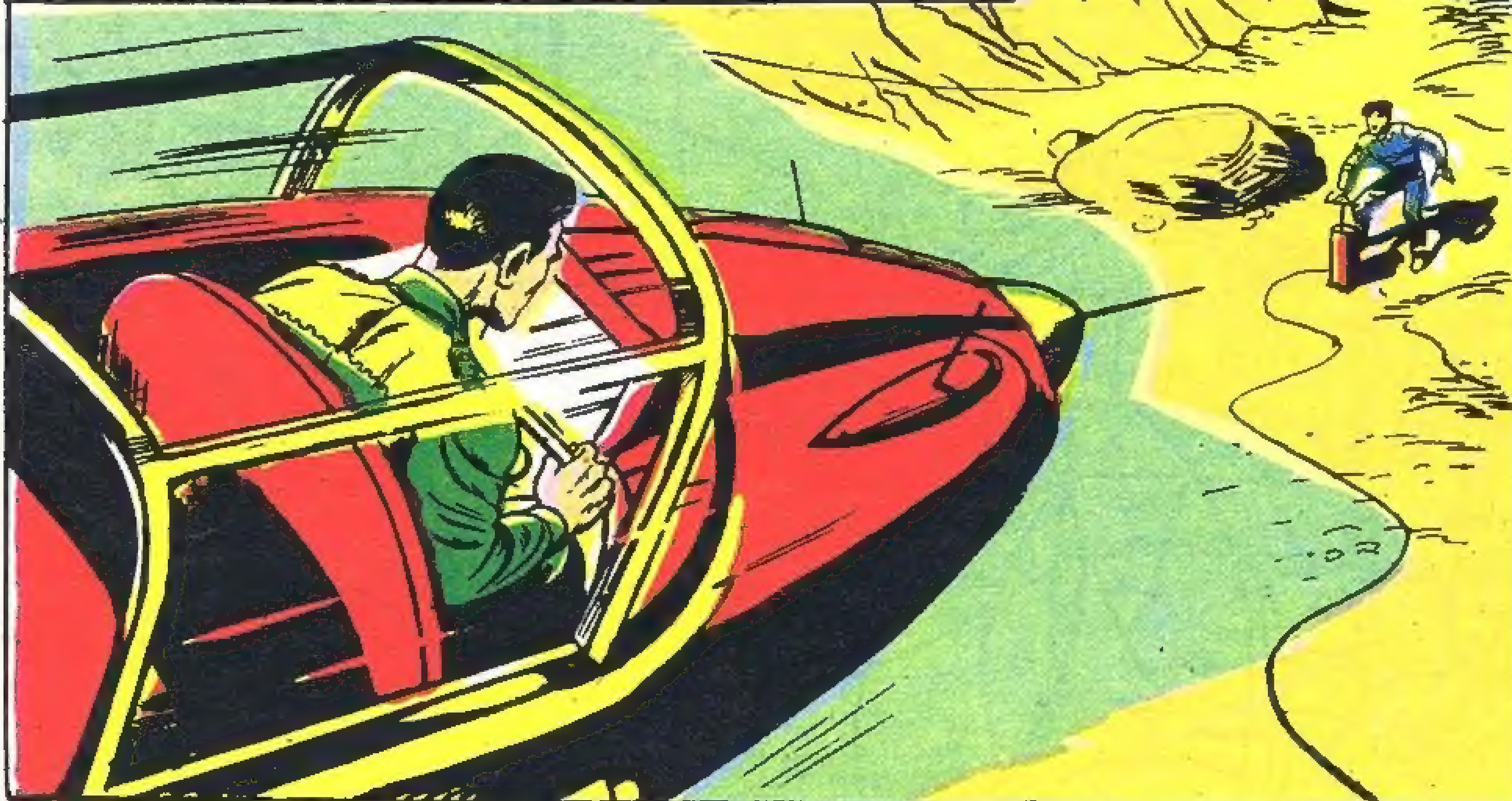
Op de bladzijde hiernaast zien jullie weer een kleurplaat, maar deze keer is hij iets anders dan gewoonlijk. Je moet alle vakjes opvullen met de kleur die erbij is aangegeven. Als je dat doet, zul je zien dat er een mooie tekening te voorschijn komt. Veel succes!

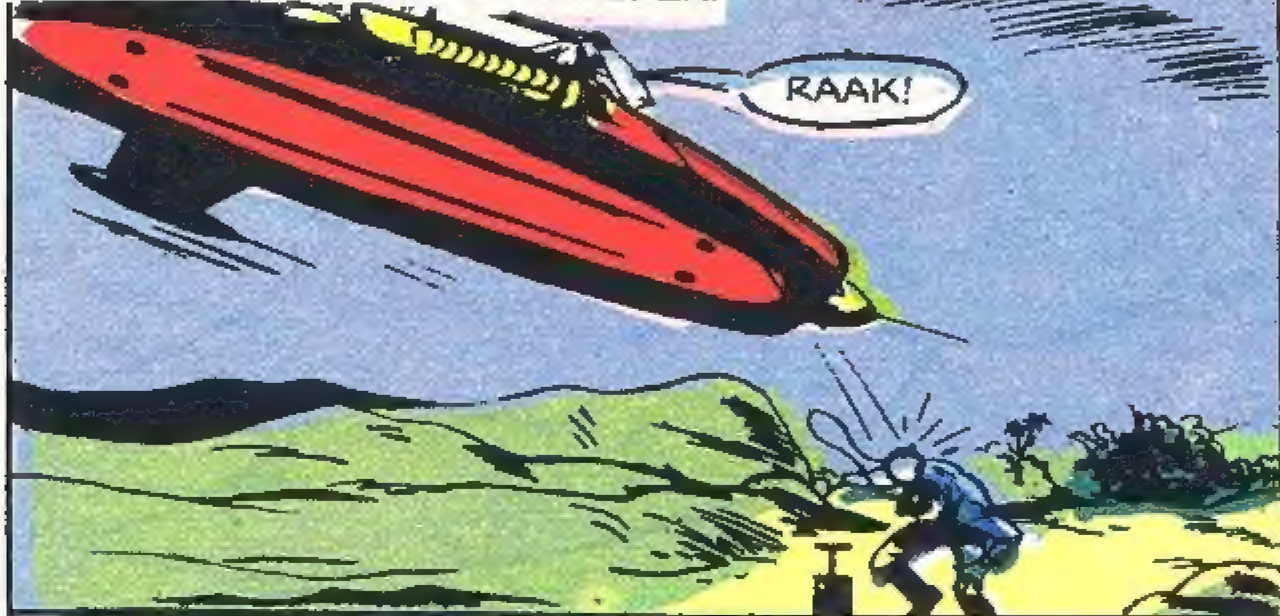

= GEEL
= BRUIN
= GROEN
= LICHTORANJE
Z = ROOD
= LICHTBLAUW
= DONKERBLAUW
= LICHTBRUIN
= WIT
x = PAARS

De vliegende auto

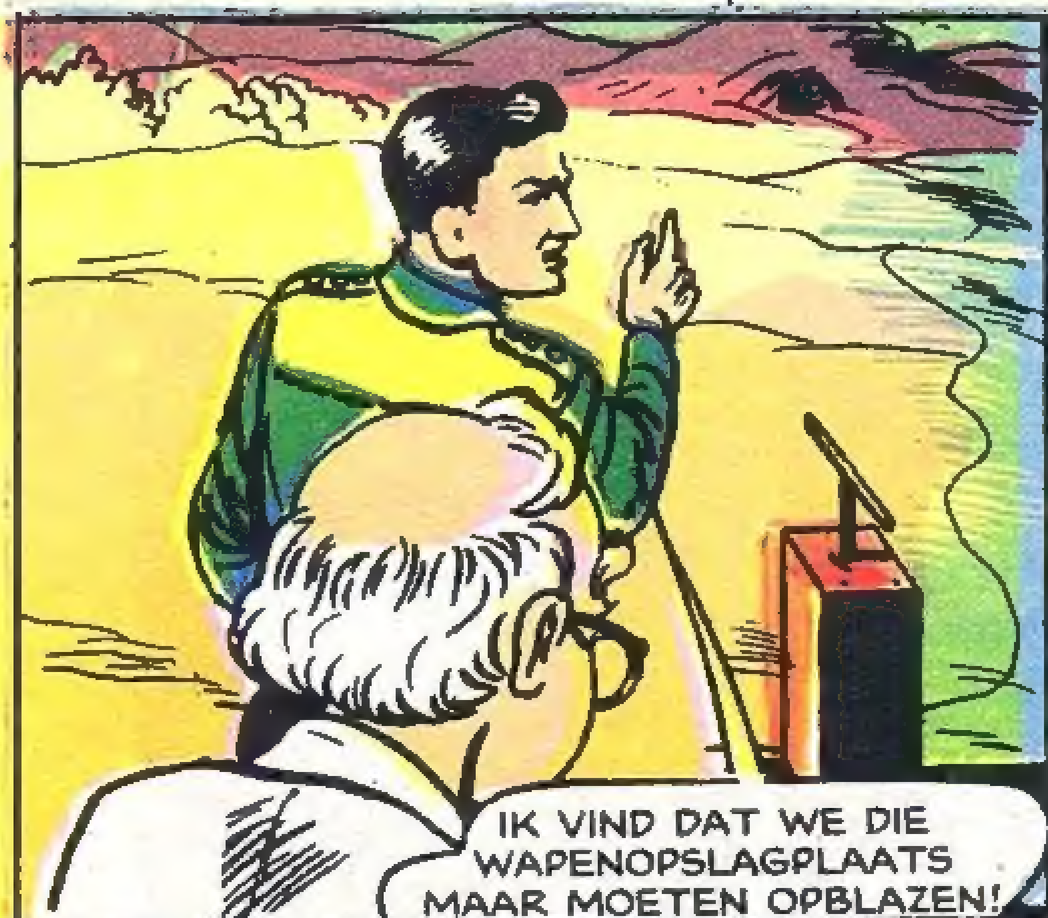

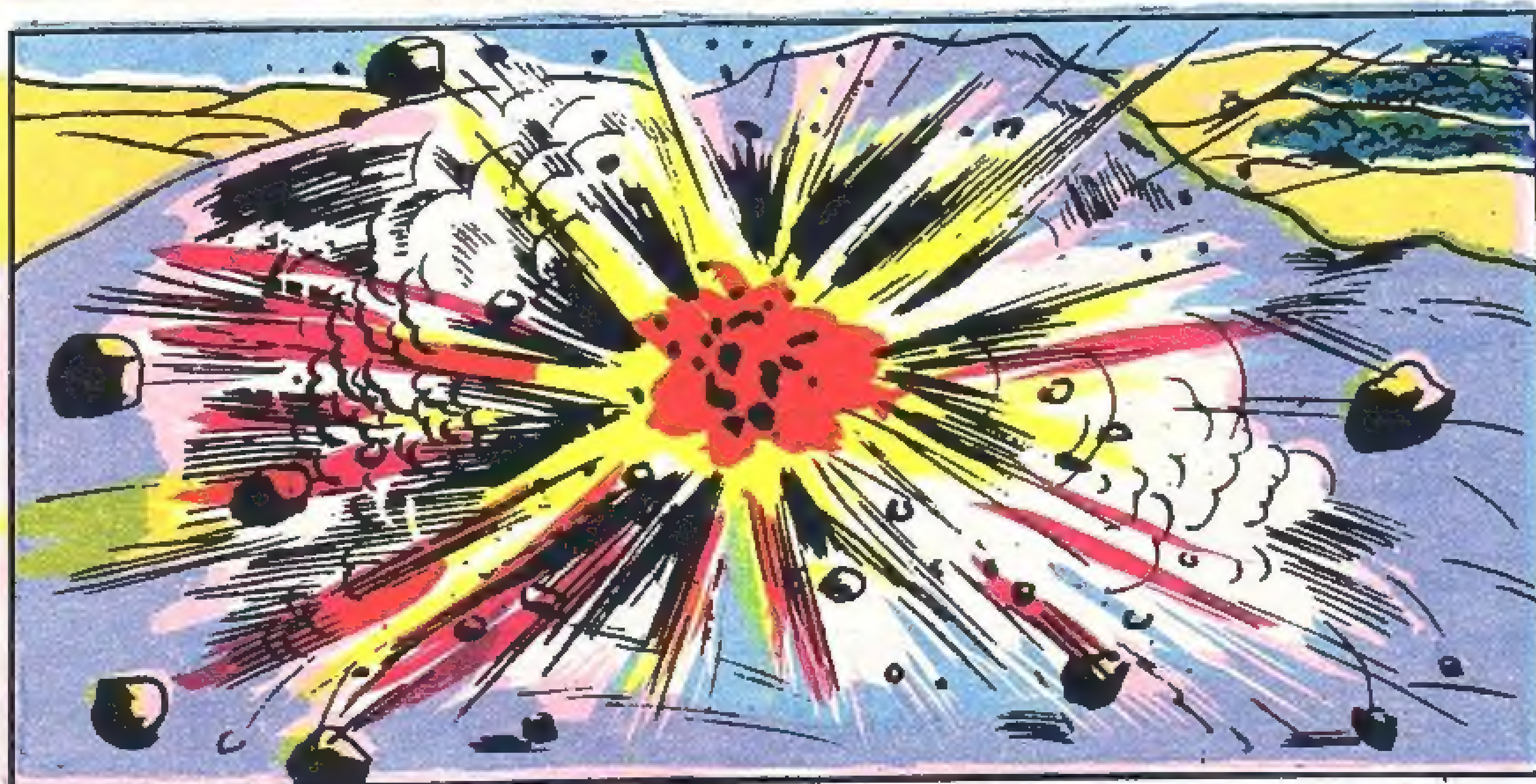

IK VIND DAT WE DIE WAPENOPSLAGPLAATS MAAR MOETEN OPBLAZEN!

DEKKING ZOE-KEN ALLEMAAL!

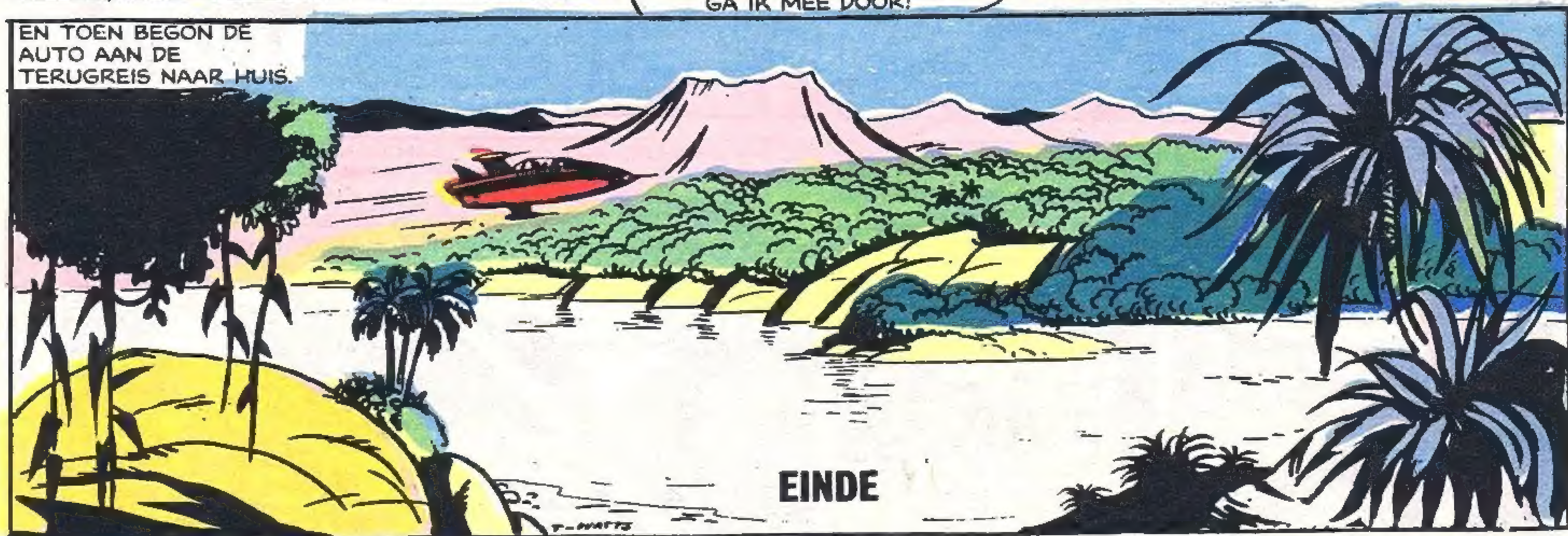

DAT IS HET EINDE VAN DE GROT!

VLIEGT U MET ONS MEE TERUG, PROFESSOR?

NEE, DANK U. IK BEN HIER GEKOMEN OM DE AMAZONE TE ONDERZOEKEN EN DAAR GA IK MEE DOOR!

LACHEND ZEI MIKE TEGEN DR. BEAKER:
DAT ANTWOORD VAN UW VADER HAD IK AL VERWACHT!

EN TOEN BEGON DE AUTO AAN DE TERUGREIS NAAR HUIS.
EINDE

Het raadsel van de Valkenbaai

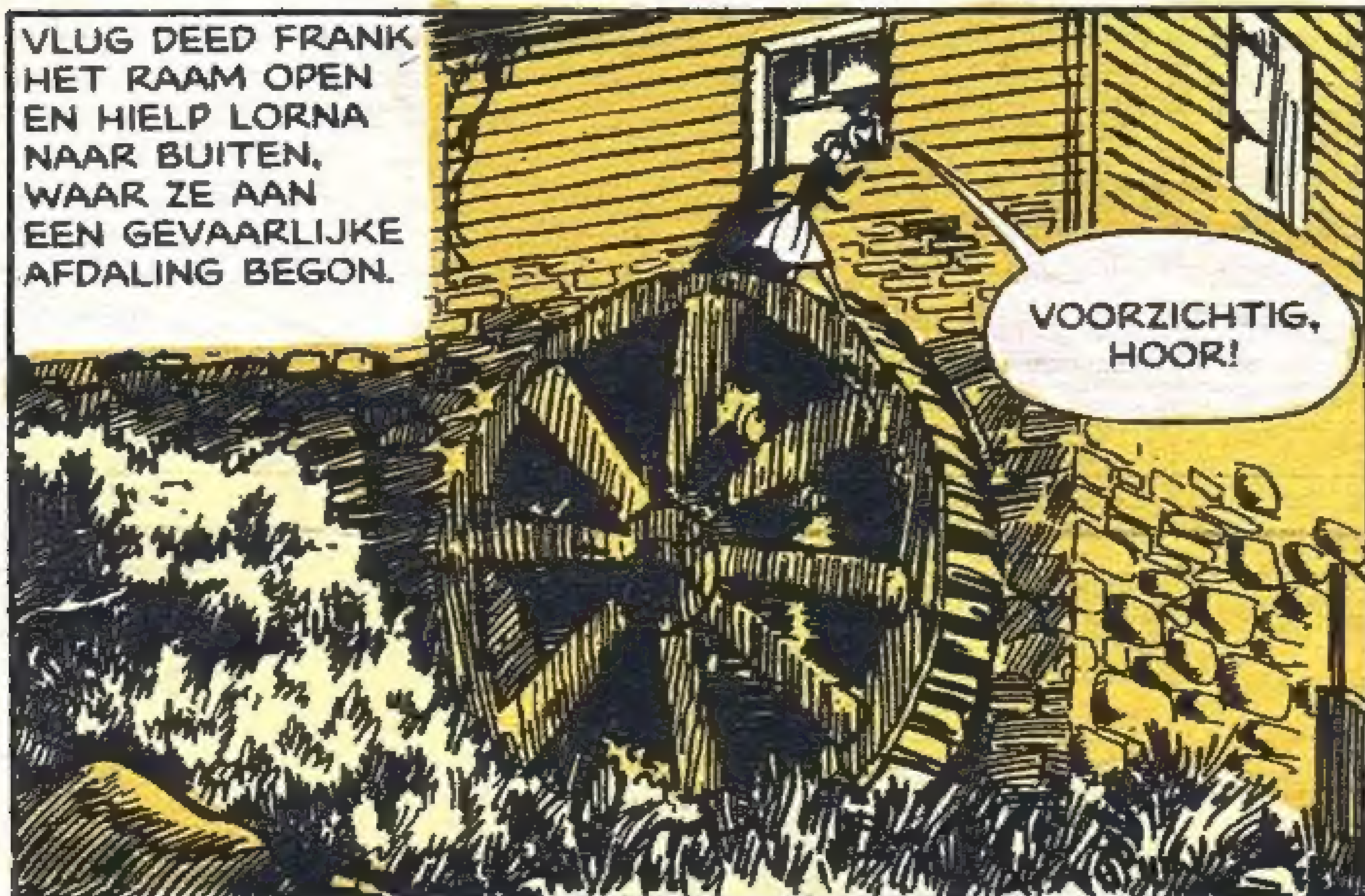

FRANK WACHTTE TOT LORNA WEG WAS. TOEN RICHTTE HIJ ZIJN AANDACHT WEER OP DE MOLEN. DE SMOKKELAARS HADDEN ONTDEKT DAT DE VOGELS GEVLOGEN WAREN EN KWAMEN NAAR BUITEN. TOEN ZE DAAR OOK NIEMAND ZAGEN, LIEPEN ZE NAAR DE AUTO.

OLIVIER en de zeerovers

met tekeningen van Herman Giesen

KORTE INHOUD: *Olivier Crow, leerling-tamboer bij het 11le Regiment Infanterie van het Britse leger, en zijn nichtje Pollie Trott maken in India het vervoer mee van drie schatkisten, die door een groep soldaten van Mandelpore naar Madras gebracht moeten worden. Vaandrig Boscowen voert het bevel en sergeant Trott, Pollies vader, en soldaat Pilchard zijn ook van de partij. Onderweg ontmoeten Pollie en Olivier Paul Carvell, schrijver bij de Overzeese Compagnie. In Bombay gaat de hele groep aan boord van het schip de* Eenhoorn. *Olivier ziet een dikke Indiër, die hij niet vertrouwt. Deze man, Asaf, gaat mee naar Madras. Onderweg bespieden Olivier en Paul hem in het ruim van het schip. Olivier wordt ontdekt en door Asaf mee naar diens hut genomen.*

Asaf ging de deur uit. Olivier stond naar de dolk te kijken. Was hij nu bezig zich belachelijk te maken? Was zijn verdenking ongegrond? Maar waarom zou Asaf hem dan op zo'n gruwelijke manier bedreigen?

Allervriendelijkst glimlachend kwam Asaf terug. Een bediende bracht twee gegraveerde ivoren bekers met verversingen binnen. Het spul smaakte heerlijk, en terwijl Olivier ervan dronk, vroeg Asaf hem hoe het leven in het leger hem beviel.

„Je bent zeker bezorgd over de schat van de radja," vroeg hij plotseling. „Ik interesseer mij er ook nogal voor. De radja van Mandelpore vroeg mij of ik hem in het geheim wilde bewaken. Daarom was ik in het ruim. Ik vertelde die beide laskaren dat ze, als er onraad komt, vlug naar die deur moeten gaan en die met al hun kracht moeten verdedigen."

„Maar er staan de hele tijd schildwachten op post, meneer Asaf."

„Dat weet ik. Maar als extra-voorzorg houd ik ook de wacht. Zie je, ik begrijp die dingen beter dan de Britse soldaten, want ik hoor in Voor-Indië thuis. Wordt het je nu duidelijk?"

„Ja, meneer Asaf," zei Olivier en voegde er dapper aan toe: „Maar er is nog iets anders. Onderweg naar Bombay betrapten we een man met een groene tulband op, die ons stond af te luisteren, toen wij het over de schat hadden. U praatte met diezelfde man vlak voordat wij afvoeren. Maar toen hij op een kotter voorbijvoer, deed u alsof u hem niet kende. Dat heeft mij, nou ja, een beetje achterdochtig gemaakt."

Asaf begon te lachen. Hij lachte zo hard, dat hij zijn beker neer moest zetten en zijn buik vast moest houden.

„O, die is goed! Wat ben je een oplettende tamboer-sahib. Ik zal het je

uitleggen. Dat was Ibrahim, een van mijn bedienden. Hij hield een oogje op de schat onderweg naar Bombay, als extra-bescherming. Hij stond naar de jonge vreemde sahib te kijken om te zien of deze misschien kwade bedoelingen had. Dat is alles. Hij rende weg omdat hij niet erg moedig is. Je hebt mij met hem zien praten? Ja. Ik vertelde hem, dat hij mijn bagage naar het schip moest laten brengen. Natuurlijk heb ik niet naar hem geroepen of gewuifd toen hij voorbijzeilde. Men roept en wuift toch niet tegen bedienden! En jij dacht dat ik een of ander duister plan beraamde? Wat een mop! Is alles je nu duidelijk?"

„Ja, en het spijt me erg, meneer Asaf."

„Kom, kom, je deed alleen maar je plicht. Ik zal aan je officier vertellen wat voor een flinke, plichtsgetrouwe jongen jij bent."

„Alstublieft, meneer Asaf, ik heb liever dat u niets zegt."

„Zoals je wilt, tamboer-sahib. Kom eens hier. Je mooie uniform is helemaal gekreukt. Zo, dat is beter." Asaf streek Oliviers uniform glad en opende de deur.

„Zie je wel," triomfeerde Pollie, toen Olivier alles aan haar en Paul vertelde, „ik zei toch al dat je je aanstelde als een halve gare? Nu heb je jezelf nog overtroffen."

„Het lijkt er wel op," glimlachte Olivier.

„Maar waarom maakt hij zich toch zo druk over die schat?" wilde Paul weten.

„Hij zei dat de radja hem gevraagd had erop te passen," legde Olivier uit. „Een soort extra-voorzorgsmaatregel, veronderstel ik."

„Het is zo duidelijk als wat," zei Pollie, „en je mag blij zijn dat hij het zo aardig opnam, Olivier."

„Toch zijn er een paar dingen die ik niet begrijp," kwam Paul langzaam tussenbeide. „Waarom dreigde hij Olivier met die dolk?"

„Ik denk dat dat zo zijn manier van doen is," opperde Olivier.

„Ach, wat zou het. Laten we die brave meneer Asaf nu maar eens even vergeten," zei Pollie vrolijk. „Geen zorgen voor morgen. Kijk, daarginds zijn bruinvissen aan het spelen."

Ze keken naar de bruinvissen, die naar hartelust in de blauwe zee ronddartelden, totdat sergeant Trott er aankwam. Tot hun verrassing droeg hij zijn sjerp, zijn hoge pet en zijn zwaard, ten teken dat hij dienst had.

„Wat is er aan de hand, papa? U kijkt zo plechtstatig," zei Pollie.

„Tamboer Crow," commandeerde sergeant Trott. „Ga vlug je sjako halen en doe je riem om! De officier wil je spreken."

„Mij spreken?" vroeg Olivier verbaasd.

„Dat zei ik, ja. En denk erom, dat je er piekfijn uit ziet."

Olivier rende weg om zijn sjako en zijn riem te halen!

„Waarvoor heeft vaandrig Boscowen Olivier nodig?" vroeg Pollie.

„Dat gaat mij niks aan, en jou ook niet, beste meid. Maar dit wil ik je wel zeggen: aanstaan doet het me niet. Nee, het staat me helemaal niet aan!"

HOOFDSTUK III

Vriend of vijand?

Sergeant Trott keek heel ernstig toen hij met Olivier over het dek liep naar de hut van vaandrig Boscowen. Boscowen zat bij de kleine tafel en hij leek niet erg op zijn gemak. Naast hem stond Asaf.

„Ga vlug je sjako halen en doe je riem om! De officier wil je spreken."

„Hier is tamboer Crow, vaandrig," zei sergeant Trott, terwijl hij strak voor zich uit keek.

„Dank u, sergeant," antwoordde Boscowen.

„Op de plaats rust, tamboer Crow. Ik denk niet dat dit zaakje lang zal duren. Er is een klacht over jou ingediend, maar ik weet zeker, dat het een vergissing zal blijken te zijn. Maar het moet toch onderzocht worden. Vertel eens, ben jij kort geleden in de hut van meneer Asaf geweest?"

„Ja, vaandrig. Meneer Asaf vroeg me of ik even meeging. Hij wilde me spreken, vaandrig."

„Juist. Was je alleen in de hut?"

„Heel even maar, vaandrig, toen meneer Asaf wegging om een bediende te zeggen dat er iets te drinken moest worden gebracht. Sorbet, vaandrig."

„Juist. Dus je was even alleen. Tamboer Crow, ik vind het niet prettig dit te moeten zeggen, omdat ik je erg goed ken. Maar meneer Asaf heeft een ring verloren."

„Ja, vaandrig?" zei Olivier, die niet

begreep, wat hij daarmee te maken had.

„Het was een erg waardevolle ring," zei Asaf, „met een robijn erin."

„Dank u, meneer Asaf," onderbrak Boscowen koeltjes. „Laat u mij deze zaak alstublieft zelf afhandelen."

„Neemt u mij niet kwalijk, vaandrig-sahib," deed Asaf nederig en hij sloeg zijn armen over elkaar.

„Meneer Asaf miste zijn ring, nadat jij in zijn hut was geweest, tamboer Crow."

„Dat begrijp ik niet goed, vaandrig."

„Dat dacht ik wel. Maar om kort te gaan, meneer Asaf denkt dat jij hem hebt weggenomen."

„Vaandrig, ik weet daar niets van af."

„Ziet u wel, meneer Asaf," zei Boscowen met duidelijke opluchting.

„Maar, vaandrig-sahib, u verwacht toch zeker niet dat hij zal toegeven, dat hij die ring weggepakt heeft? Misschien heeft ie de ring nog wel in zijn zak. Als de sergeant zijn zakken even doorzoekt, dan komen we misschien wel achter de waarheid."

„Mag ik even wat zeggen, vaandrig?" vroeg sergeant Trott.

Boscowen knikte.

„Vaandrig, ik ben ervan overtuigd, dat de Indische heer zich vergist. Tamboer Crow steelt niet."

„Het kan toch geen kwaad, als we even kijken, wel?" vroeg Asaf.

„Werkelijk, meneer Asaf, dit is belachelijk! Ik ken deze tamboer al zo lang als hij bij het regiment is. Maar om te bewijzen dat u het mis heeft, zal ik hem zeggen, dat hij zijn zakken binnenste buiten moet keren."

Olivier aarzelde, maar op een teken van Boscowen begon hij de inhoud van zijn zakken op tafel te leggen. Hij maakte zijn portemonnee leeg om een oude munt en wat kleingeld te laten zien. Achtereenvolgens kwamen verder te voorschijn: een eindje touw, netjes opgerold, een half koekje, een stukje wit krijt, dat hij bewaarde voor het geval er eens een kras op zijn riem zou komen, een snoepje in een stukje papier, de losse zilveren knoop, een niet zo erg schone zakdoek, een stukje houtsnijwerk dat hij gemaakt had en dat een paard moest voorstellen, maar dat meer leek op een koe of een kameel, en tenslotte tot Oliviers schrik. . . een gouden ring met een robijn!

„Ha! Dat is mijn ring," triomfeerde Asaf.

Boscowen en sergeant Trott staarden naar de ring. Olivier eveneens.

„Vaandrig," schrok Olivier. „Ik moet u eerlijk bekennen, dat ik hem nog nooit eerder gezien heb. Ik weet er echt niets van."

„Maar, vaandrig, Olivier zou hem toch niet. . ." begon sergeant Trott. Toen herinnerde hij zich, dat hem niets gevraagd was en hij sloot zijn mond met een klap, alsof er een veer achter zat.

Vaandrig Boscowen streek eens over zijn haar en zuchtte. „Toch zat ie in jouw zak, tamboer Crow," zei hij.

„Maar ik heb hem er niet ingestopt, vaandrig, dat heb ik echt niet gedaan."

Opeens herinnerde Olivier zich iets.

„Vaandrig, toen ik daar in die hut zat, zei meneer Asaf opeens, dat mijn uniform scheef zat en daarna trok hij het recht. Toen kan hij die ring best in mijn zak hebben laten glijden."

„En waarom zou ik dat doen?" vroeg Asaf.

„Wees zo vriendelijk dit aan mij over te laten, meneer Asaf," zei Boscowen scherp. „Tamboer Crow, dit is een te ernstige zaak om door mij te worden afgehandeld. Het is een geval om door de krijgsraad te worden beoordeeld, als we in Madras aankomen. Sergeant Trott, tamboer Crow staat gedurende de rest van de reis onder controle."

„Maar, vaandrig," zei sergeant Trott.

„Ha! Dat is mijn ring," triomfeerde Asaf.

„Ik ben er zeker van dat dit een vergissing is. Mijn neef steelt niet."

„Wat ú denkt, sergeant, en trouwens ook wat ík denk, heeft met dit geval niets te maken. De aanklacht is ingediend en er is bewijsmateriaal op de beschuldigde gevonden. Mijn plicht is duidelijk."

„Heel goed, vaandrig," antwoordde sergeant Trott. Hij wierp Asaf een vijandige blik toe. Asaf deed een stap naar voren.

„Vaandrig-sahib, ik zou me eh. . . rustiger voelen, als tamboer Crow opgesloten werd. Hij heeft laten blijken dat hij een eigenaardige hekel aan me heeft. Hij is me aldoor overal achternagelopen."

„Dat heeft met dit geval niets te maken, meneer Asaf," zei Boscowen. „Het is voldoende, als hij onder controle komt te staan. Hij kan niet van dit schip afkomen, zelfs al zou hij dit willen."

„Mag ik vaandrig-sahib erop wijzen dat de generaal, die ik goed ken, het u kwalijk zal nemen als ik hem rapporteer dat er geen acht op mijn wensen is geslagen door iemand die per slot van rekening nog maar een jonge en onervaren officier is?"

„Je zult toch wel inzien dat ik niet anders handelen kon dan ik deed."

Boscowen trommelde met zijn vingers op tafel. Als hij bij de generaal in een slecht blaadje kwam te staan, zou dat zijn carrière als officier schaden. Hij zuchtte.

„Heel goed dan, als u erop staat. Sergeant Trott, vraag de eerste officier van het schip of hij ons een geschikte plaats kan verschaffen, waar we iemand kunnen opsluiten. Tamboer Crow staat onder arrest."

Olivier vond het moeilijk om de onbewogenheid en correctheid te handhaven die onontbeerlijk zijn voor een soldaat die in zulke ernstige omstandigheden tegenover zijn officier staat.

Hij beet zich op de lippen en staarde voor zich uit.

„Meneer Asaf, hier is uw ring," zei Boscowen, terwijl hij deze aan Asaf overhandigde. „De zaak is hiermee afgedaan. Ik wens u goedendag."

„Goedendag, vaandrig-sahib. Ik feliciteer u met uw correct beleid in deze zaak." Hij boog en ging naar de deur, nadat hij nog even een triomfantelijke blik op Olivier had geworpen.

„Mag ik even wat zeggen, vaandrig?" vroeg Olivier, toen de deur dicht was.

„Je mag wat zeggen, Crow, maar je zult toch wel inzien dat ik niet anders handelen kon dan ik deed. Je was alleen in de hut van die man en de ring werd in jouw zak gevonden."

„Maar, vaandrig, hij heeft hem erin gestopt. Ik weet zeker, dat hij het gedaan heeft."

„Dat is allemaal goed en wel, Crow, maar waarom zou hij dat doen."

„Omdat hij me lastig begon te vinden, vaandrig. Hij weet dat ik hem bespioneerd heb en dat ik mijn redenen heb om achterdochtig te zijn. Daarom legde hij het erop aan, dat ik zou worden opgesloten."

„En welke reden zou hij hiervoor volgens jou dan hebben?"

Daarop vertelde Olivier zijn meerdere van de Indiër met de groene tulband en van Asaf en de laskaren in het ruim.

„Dat heeft hij me al allemaal verteld, Crow, voordat hij kwam. Hij heeft voor alles een prima uitleg. En wat zou hij per slot van rekening kunnen doen? Jij verdenkt hem ervan dat hij de schat van de radja wil stelen. Hoe kan hij dat doen, zelfs al werken er een half dozijn laskaren met hem samen? Ik laat de schat voortdurend bewaken en dit is een Engels schip."

„Ja, vaandrig, maar waarom wil hij mij dan achter slot en grendel hebben?"

„Waarschijnlijk omdat hij boos op je is, omdat je hem verdenkt. Het zou weleens veiliger voor je kunnen zijn om onder arrest te staan — men kan nooit weten met die oosterlingen. Sergeant Trott zal zorgen dat je het onder de gegeven omstandigheden zo goed mogelijk naar je zin hebt. Bovendien geef ik je de verzekering dat ik, als we in Madras zijn, voor je zal doen wat ik kan. Als je voor de krijgsraad moet verschijnen, zal ik ervoor zorgen dat je goede staat van dienst en je karakter buiten twijfel komen te staan. Dat is alles wat ik doen kan. Pak je spullen maar op. Het spijt mij."

„Dank u, vaandrig," zei Olivier en voor het eerst sinds hij van de aanklacht had vernomen, was hij bang.

„Dat is alles," besloot Boscowen.

Sergeant Trott beval Olivier in de houding te gaan staan en daarna marcheerde hij met hem de deur uit.

Hoe langer Olivier in de hut van Boscowen bleef, des te ongeruster werden Pollie en Paul. Toen Asaf naar buiten kwam, zei Paul: „Hij kijkt zo vergenoegd als een kat die net een vogeltje verorberd heeft."

„Maar wat zou er toch aan de hand zijn?" vroeg Pollie ongerust. „Papa was zo ernstig en hij deed net alsof Olivier onder arrest stond."

„Het lijkt erop dat Asaf Olivier aangebracht heeft, omdat hij in het hoofdruim is geweest. Dat is immers verboden."

„Olivier zei toch dat Asaf erg aardig voor hem was geweest en dat hij hem ook nog een glas sorbet had gegeven."

„Dan was er ook nog die kwestie met die dolk. Dat was een soort bedreiging."

„Als je het mij vraagt," kwam Pollie weer, „heeft meneer Asaf zich erover beklaagd dat Olivier hem aldoor gevolgd heeft. Het is natuurlijk uitgekomen dat hij in het ruim geweest is. Dus nu zal vaandrig Boscowen hem wel de mantel uitvegen. Ik heb Olivier nog zo gewaarschuwd dat hij zich wat op zijn hals haalde."

„Daar komen ze aan," zei Paul.

Sergeant Trott en Olivier verlieten de hut van Boscowen, staken het dek over en verdwenen uit het gezicht.

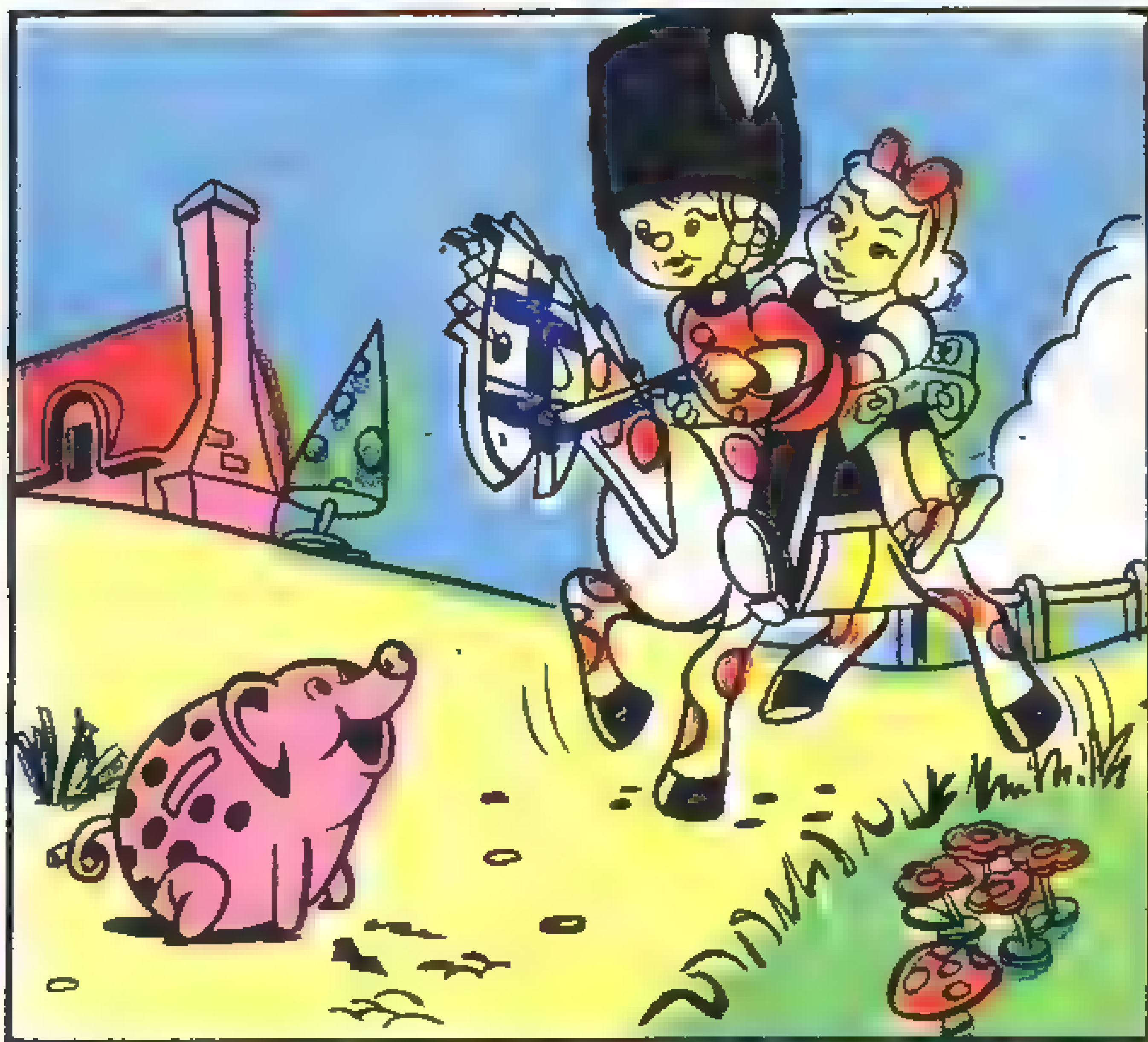
Soldaat Pilchard, die op wacht had gestaan en juist afgelost was, slenterde naar hen toe. Hij trok Pollie plagerig aan haar haar.

„Hallo, Pollie," en met gemaakte ernst maakte hij een buiging voor Paul. „Dag, meneer de schrijver bij de hooggeëerde Overzeese Compagnie. Maar wat is er aan de hand, Pollie? Je trekt een gezicht als een oorwurm. En waar is Olivier?"

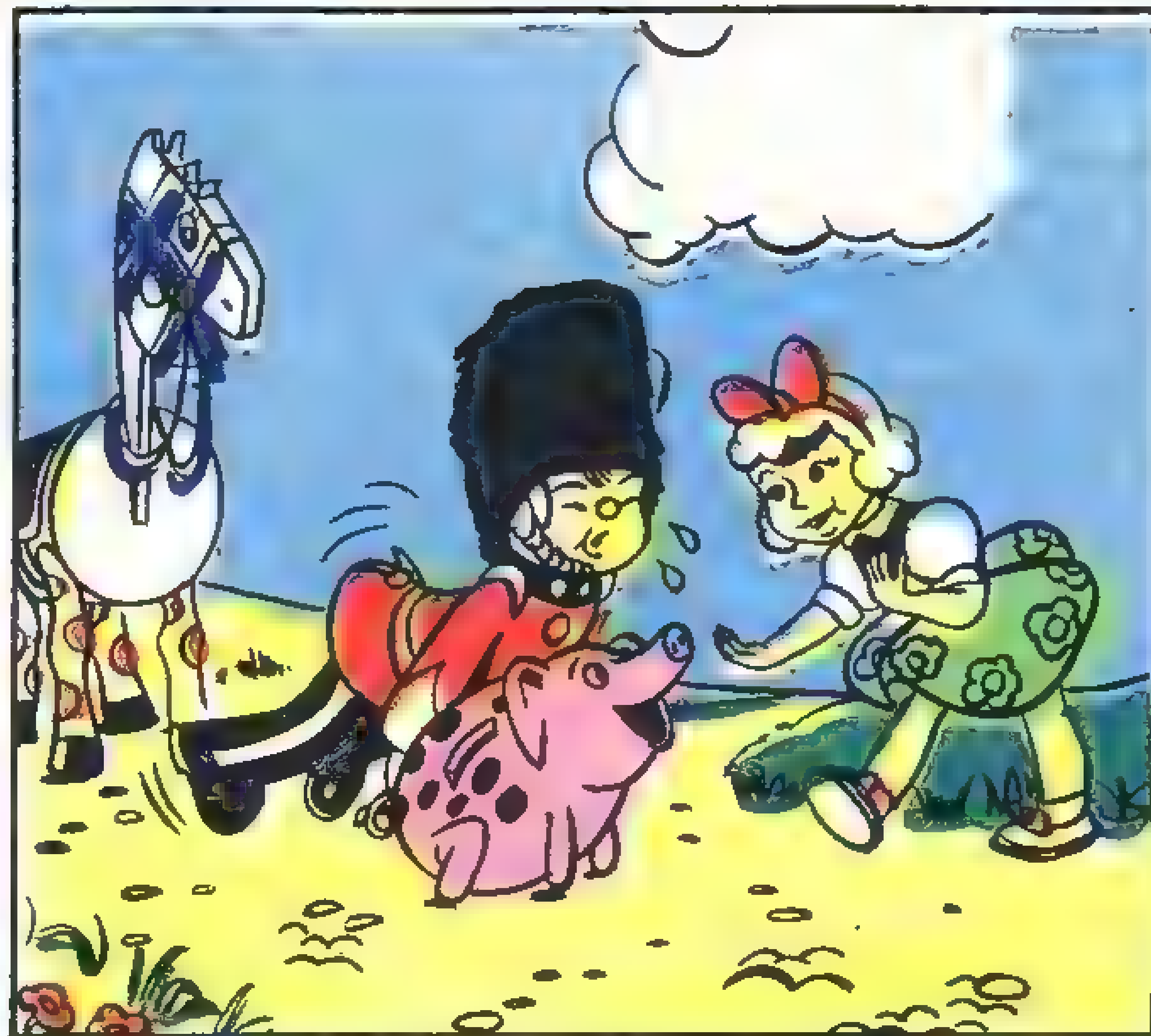
„Eerlijk gezegd zit ik diep in de put, oom Pharao. Ik geloof dat Olivier in de knoei zit."

Wordt vervolgd

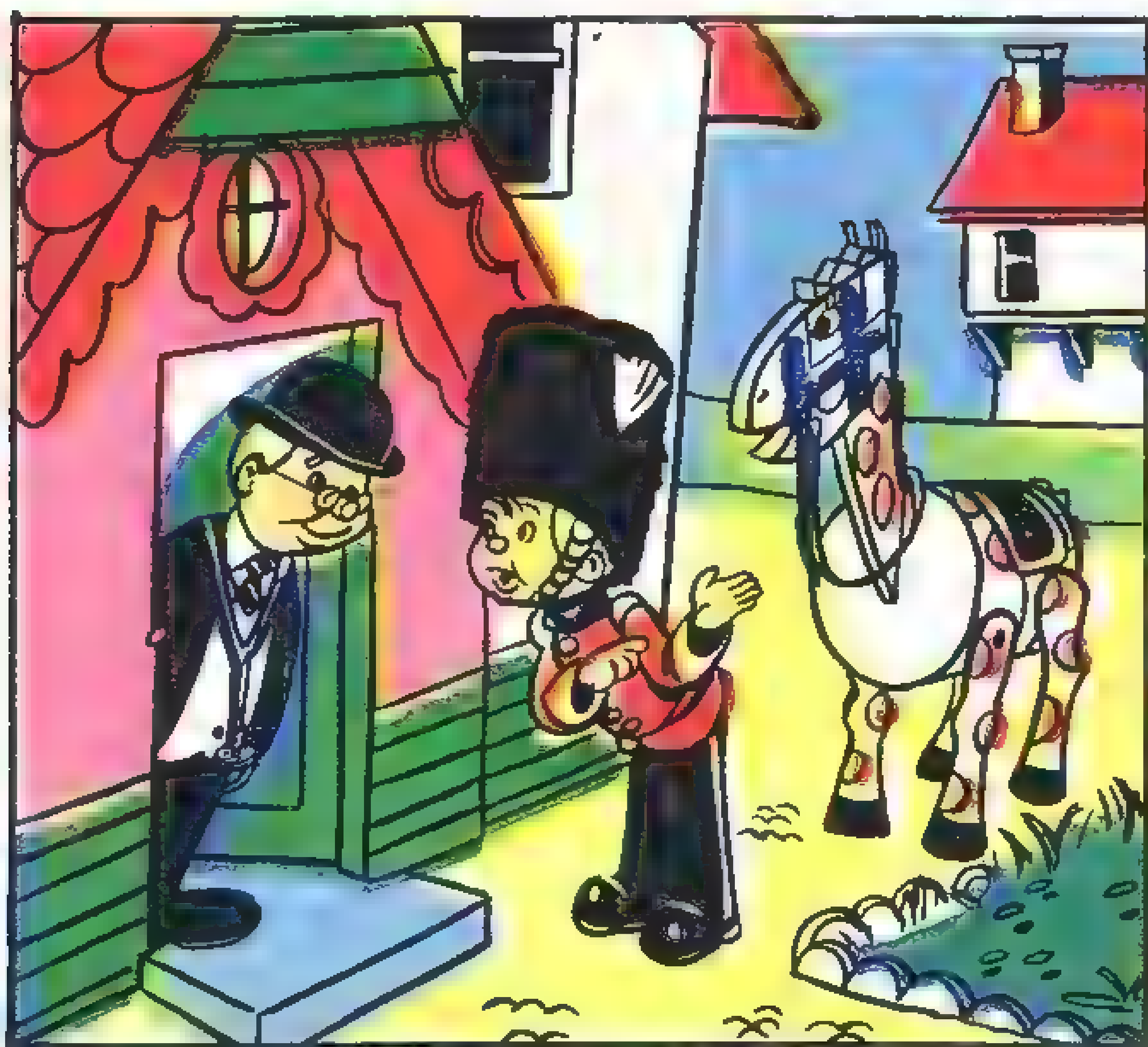
SPELEND

Op zekere dag waren Tommie en Dollie samen aan het rijden op Batty, het paard van Tommie. Batty galoppeerde door Speelgoedland en Tommie en Dollie hadden erg veel plezier. Opeens zagen ze midden op een landweg Spekkie Spaarvarken. „Hee, Spekkie, ga vlug aan de kant!" riep Tommie.

Tommie en Dollie stapten van hun paard en Tommie zei: „Je kunt zo maar niet midden op de weg gaan zitten, Spekkie! Dat is veel te gevaarlijk!" Maar Spekkie bleef zitten waar hij zat. „Ik kan me niet verroeren!" zei hij. Tommie pakte hem beet, maar hij kreeg geen beweging in het varken.

„Er is iets met jou aan de hand, Spekkie," zei Tommie. „Ik zal even de dokter halen." Tommie sprong op zijn paard en reed zo snel hij kon naar het huis van de dokter. „Ach, dokter," zei hij, „wilt u even naar Spekkie Spaarvarken komen kijken? Er is iets met hem!" De dokter ging meteen mee.

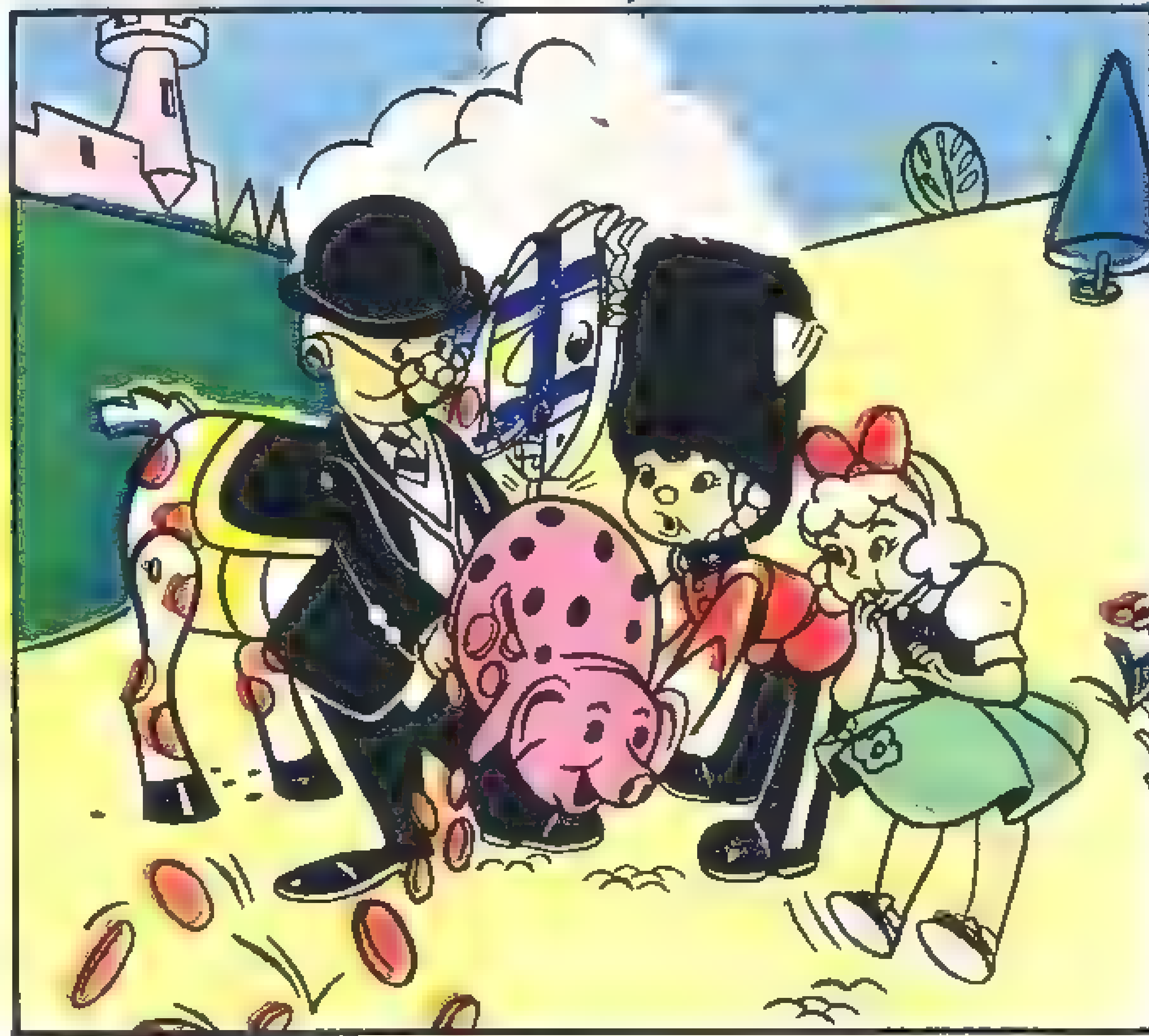

Achter op Batty reed hij mee naar de plaats waar Spekkie nog steeds midden op de weg zat. Hij knielde bij het spaarvarken neer en onderzocht het. „Zucht eens diep," zei hij, „en steek je tong eens uit." Spekkie deed het allemaal en opeens riep de dokter: „Ik weet al wat eraan scheelt!"

SPEELGOED

„Kom," zei hij tegen Tommie en Dollie, „we moeten Spekkie met ons allen even ondersteboven houden, dan kan hij zo aanstonds weer lopen." Met hun allen pakten ze Spekkie beet en hielden hem ondersteboven. Zelfs Batty hielp mee; hij hield het spaarvarken stevig bij zijn staartje vast.

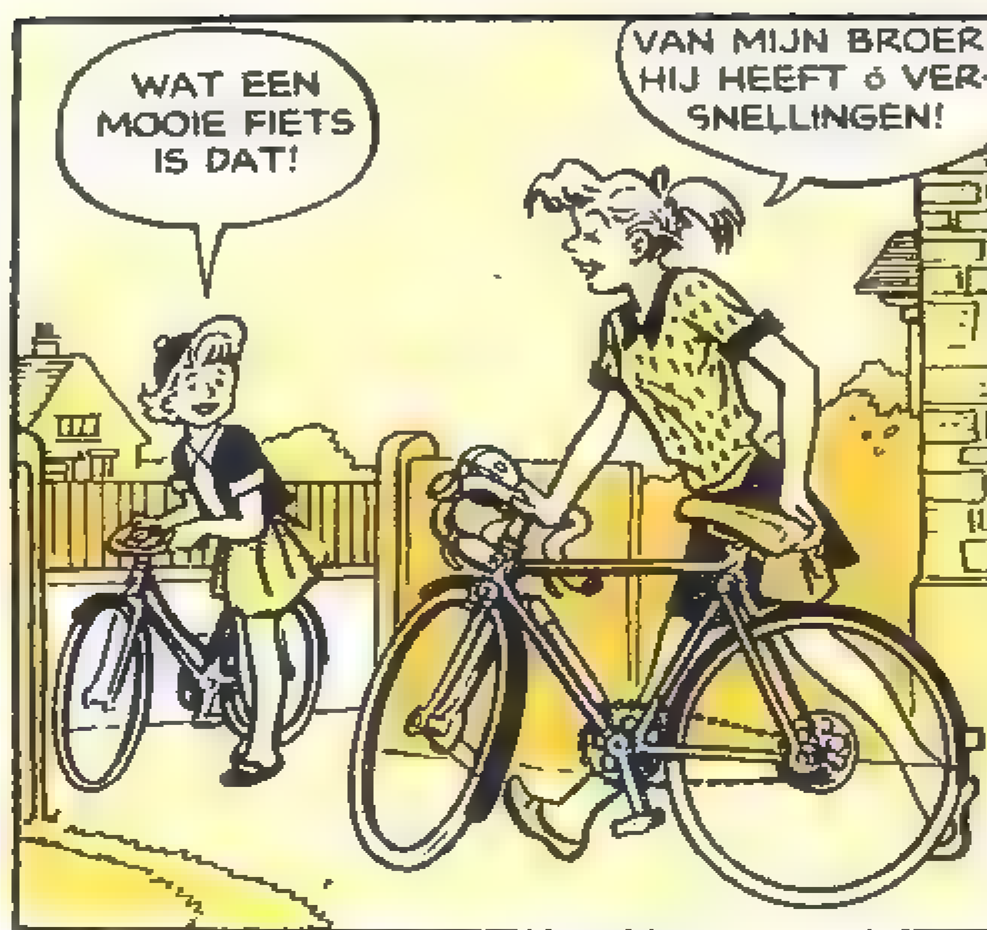
Opeens kwam er een heleboel geld uit het spaarvarken rollen. Het rinkelde over de grond en Tommie en Dollie keken er met verbaasde ogen naar. „Dat was de oorzaak dat Spekkie zich niet meer kon bewegen," zei de dokter. „Hij had zoveel geld gespaard, dat hij veel te zwaar geworden was!"

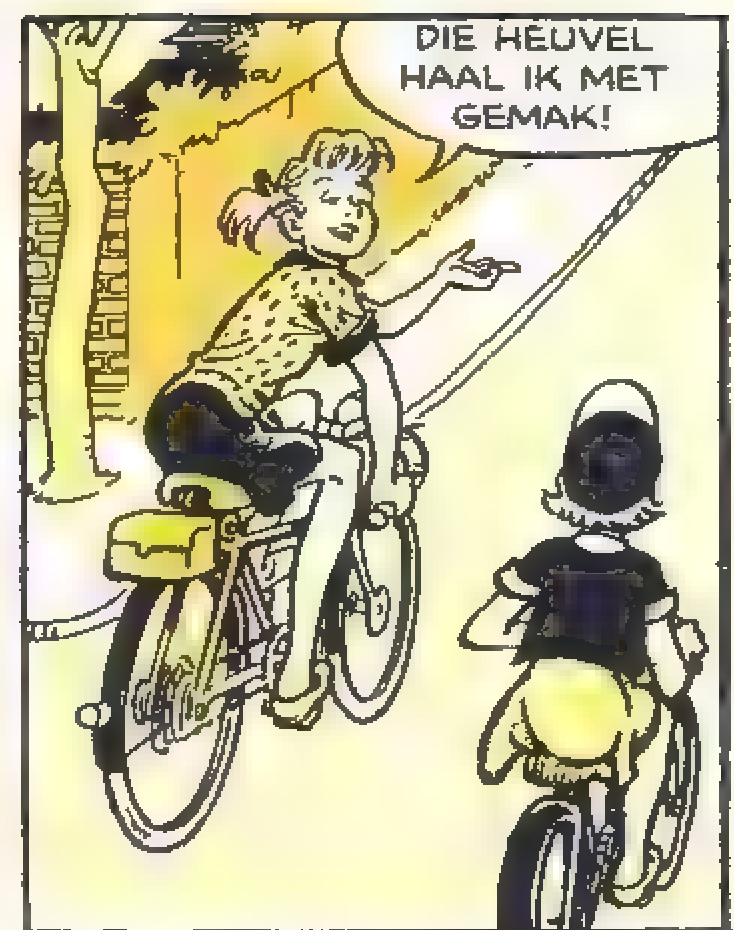

„Ja," lachte Spekkie, „ik had extra-veel geld gespaard, omdat ik een feestje wilde geven voor al de inwoners van Speelgoedland. Maar ik heb opeens een idee. Vragen jullie maar of iedereen naar het marktplein wil komen, dan houden we dat feestje nu meteen!" Dat vonden ze een goed idee.

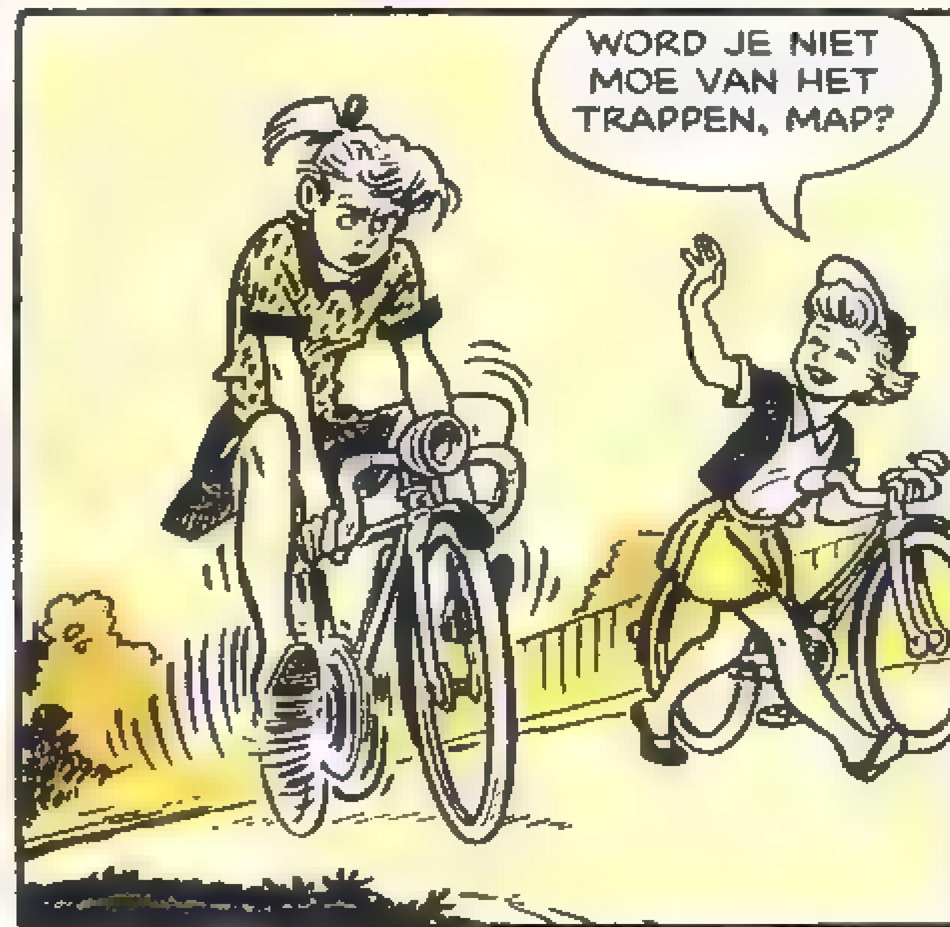
Even later was het op het marktplein een drukte van belang. Heel Speelgoedland was uitgelopen en Spekkie trakteerde iedereen op heerlijke gebakjes. De man van het kraampje had een beste dag en de gasten lieten het zich goed smaken. En telkens ging er een hoeraatje op voor Spekkie.

Map en Moppie

WAT EEN MOOIE FIETS IS DAT!
VAN MIJN BROER! HIJ HEEFT 6 VER-SNELLINGEN!

DIE HEUVEL HAAL IK MET GEMAK!

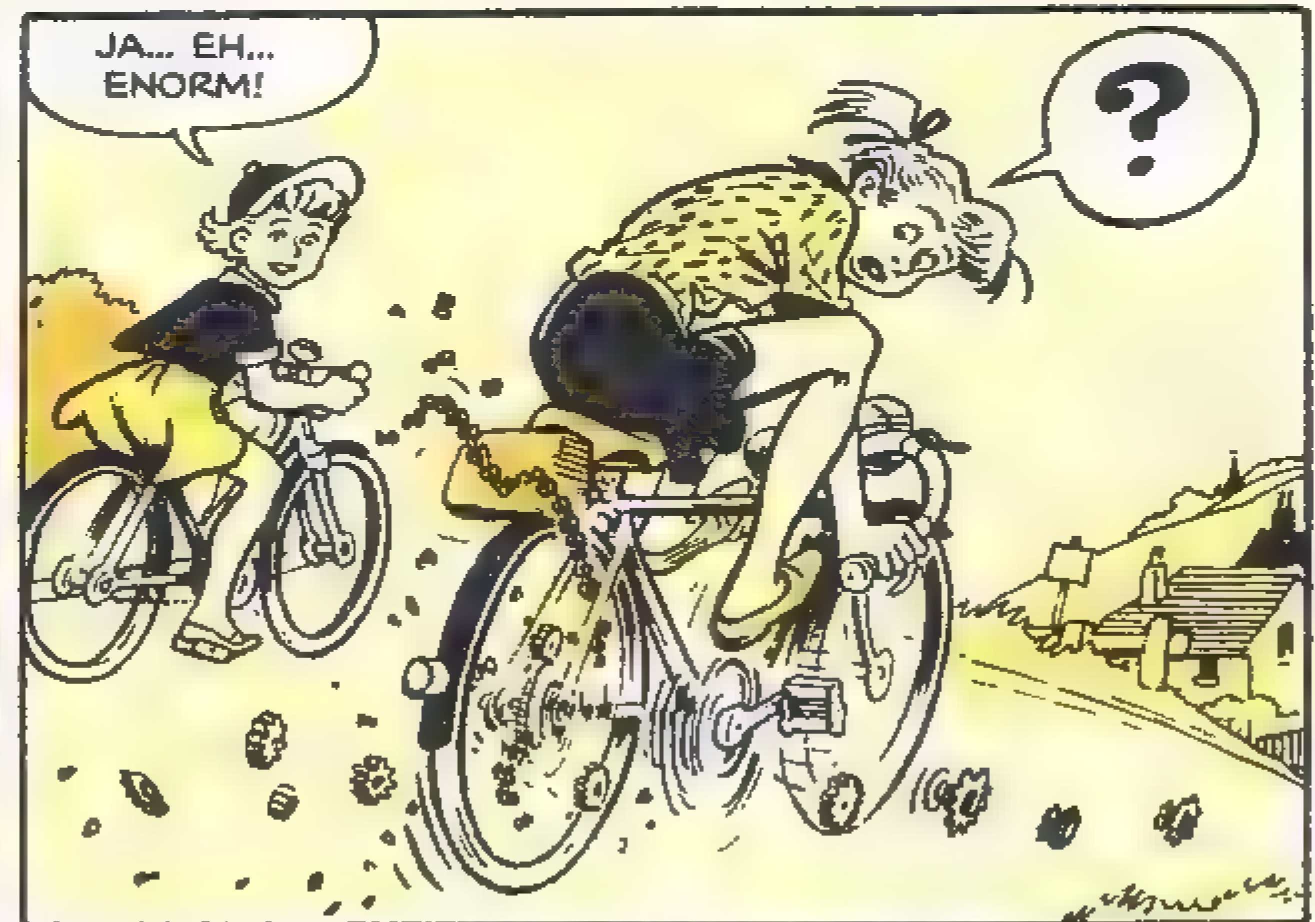

PFFF, IK GA EVEN LOPEN, HOOR!
DAT HOEF IK GELUKKIG NIET!

WORD JE NIET MOE VAN HET TRAPPEN, MAP?

WACHT MAAR, IK ZAL HAAR ZO WELEENS WAT LATEN ZIEN!

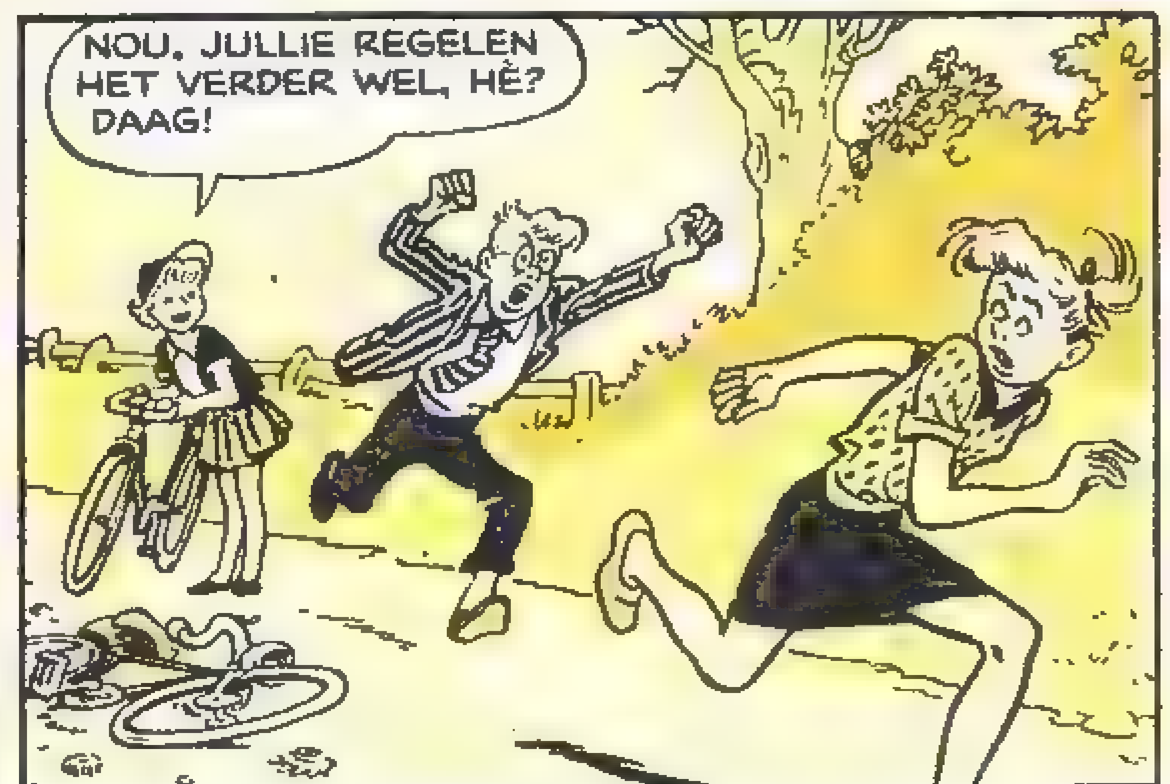

NU MOET JE OPLETTEN! IK SCHAKEL HEM IN ZIJN ZESDE!

ENORM, HÈ?
KRAK

JA... EH... ENORM!
?

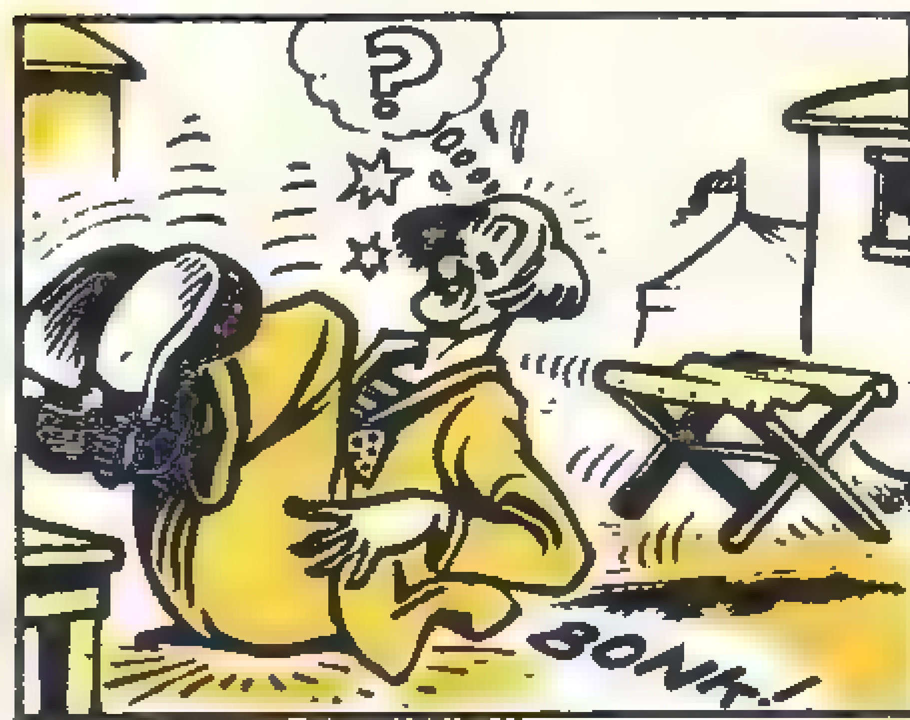

WAT EEN WRAK, HÈ?
MIJN BROER MOET HEM MAAR MAKEN!

O, DAAR KOMT IE AL AAN, MAP!

NOU, JULLIE REGELEN HET VERDER WEL, HÈ? DAAG!

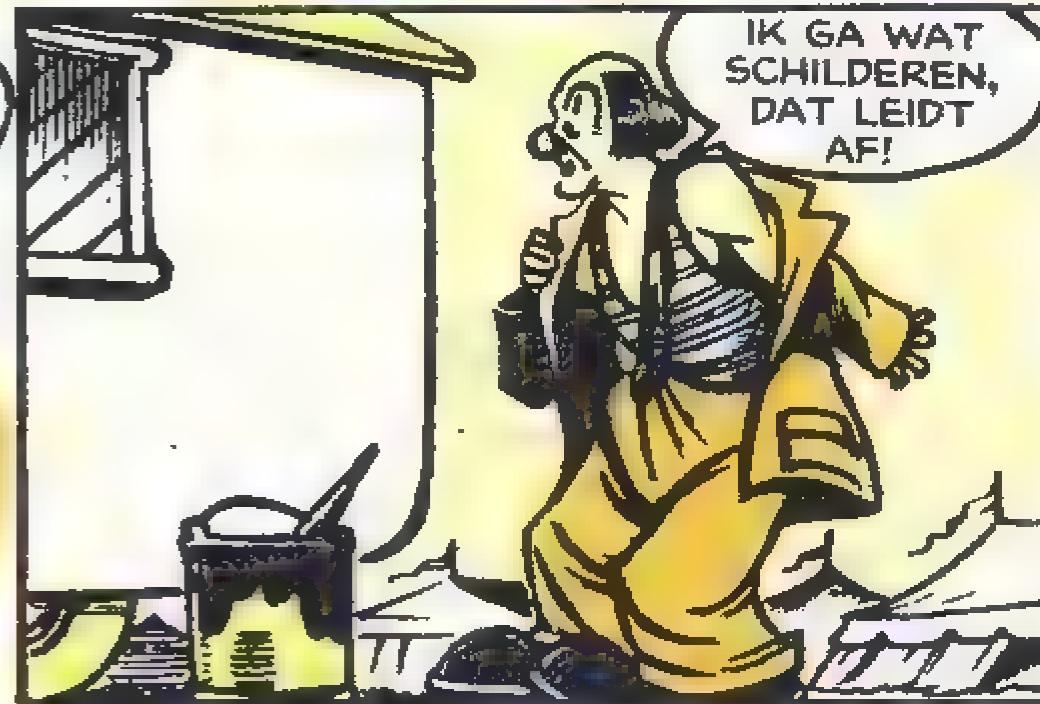
COCO de CLOWN

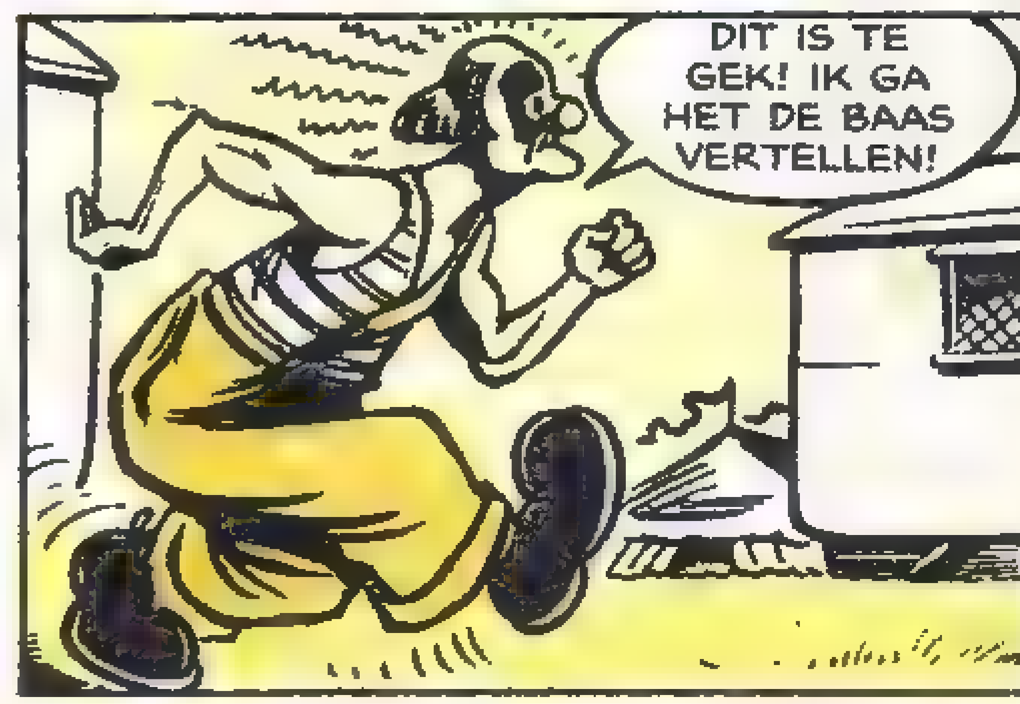

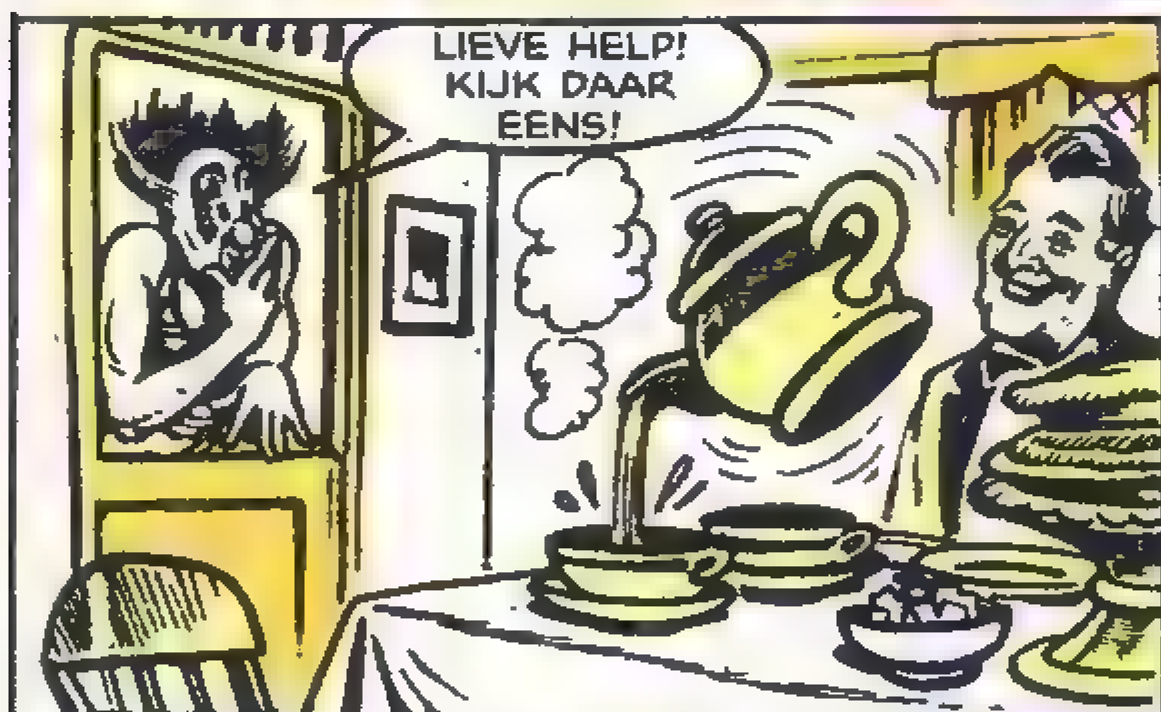

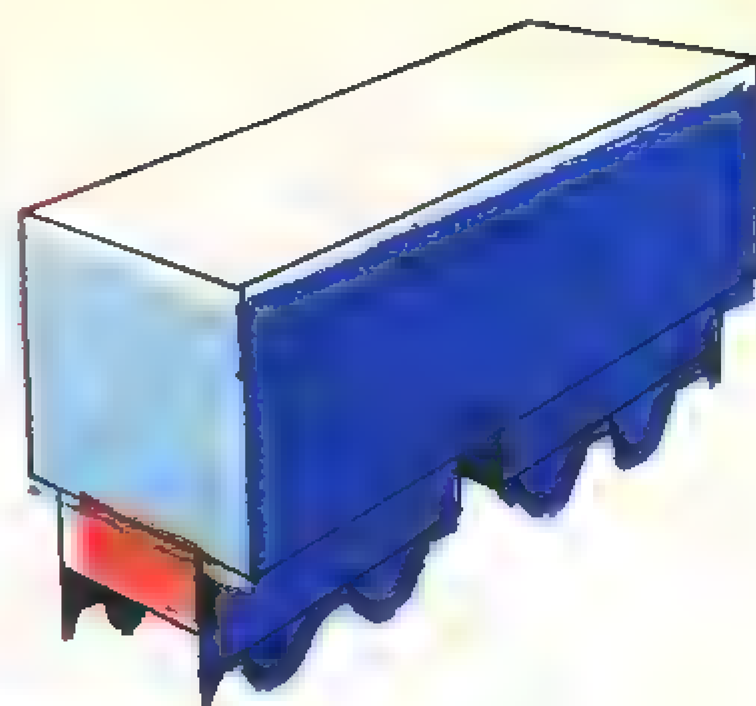

We bouwen een „1100"

Nadat we in voorgaande nummers een beschrijving hebben gegeven van twee locomotieven (serie 400 en 1200) en enkele goederenwagens, brengen we nu een bouwtekening van een elektrische locomotief serie 1100.

Eerst gaan we weer alles uitknippen en op dun tekenpapier plakken. Daarna uitknippen en vouwen. We plakken strook 1 achter de zijwand 2 en sluiten het „doosje" af met de kopkanten 3. De onderstellen 4 vouwen en de witte lippen achter tegen de zijkanten plakken.

Nu worden de onderstellen aan de romp bevestigd; de rode bufferbalken komen daarbij aan de buitenkant te zitten, met andere woorden: het randje „voor" komt onder de neuzen en wel zó, dat de voorkant van de romp niet buiten de voorkant van het onderstel uitsteekt (zie de punt-streep-lijn op de onderkant van de romp).

S.

3

VOOR

4

1

1106

1106

VOOR

4

3

2

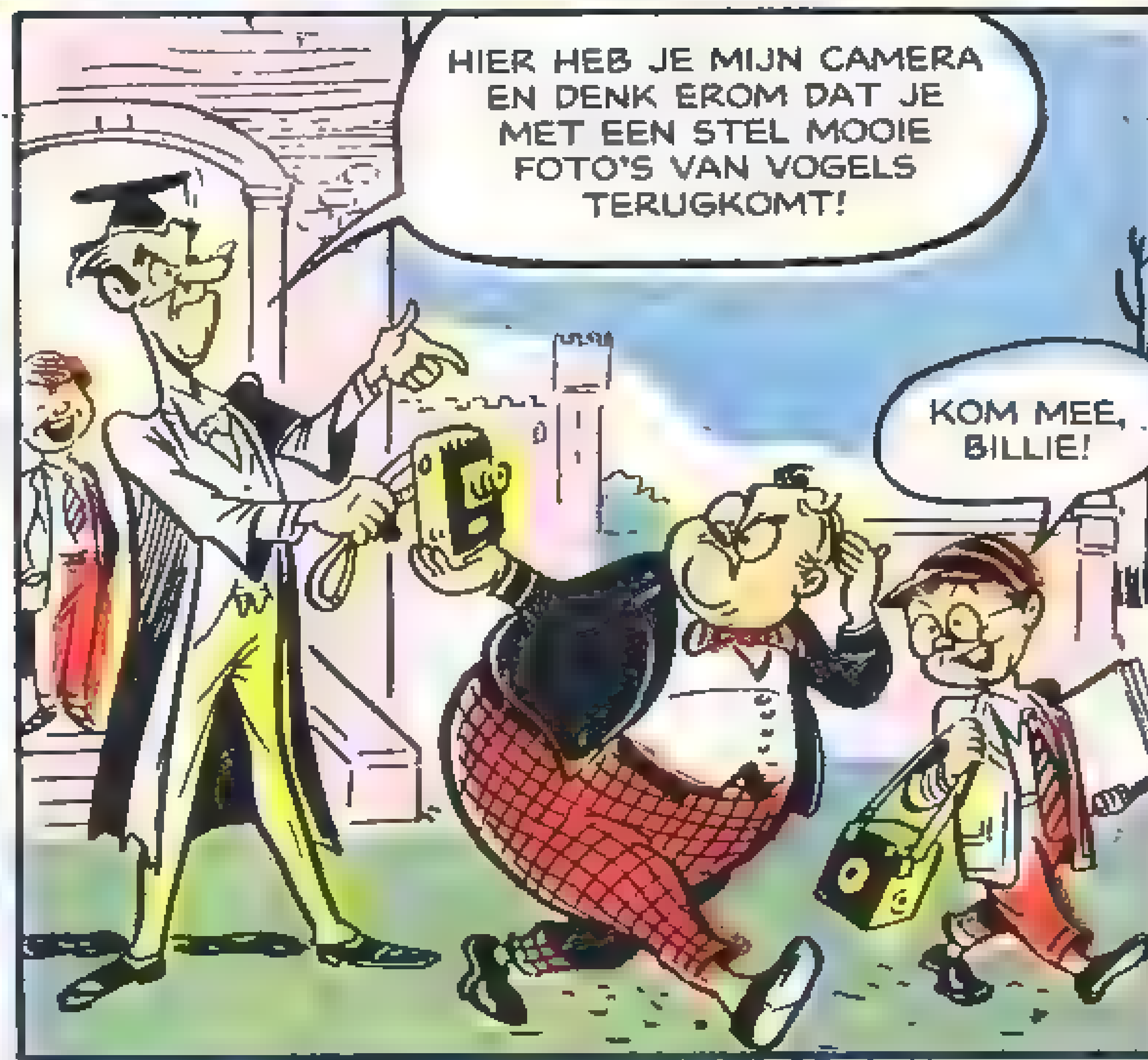
BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

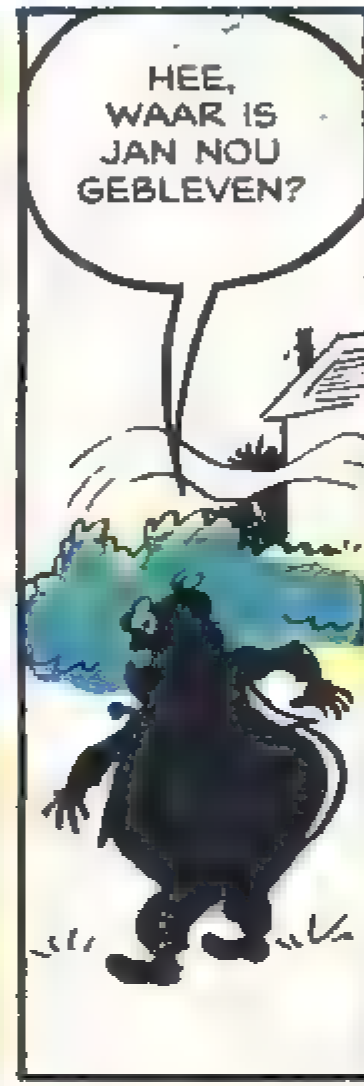

LELIJKE EGOÏST, WOU JIJ STIEKEM WORSTJES ETEN, TERWIJL IK ME UITSLOOF OM VOGELS TE BESTUDEREN?

JE MAG ZE HEBBEN, HOOR!
DANK JE WEL, JAN!

ZE ZIJN NIET VAN MIJ!
NEE, ZE ZIJN VAN MIJ! WAT?
WAT?

IK ZAL JÓU EENS EVENTJES OMKEREN, VLEGEL!
IK WOU ZE ALLEEN MAAR EVEN VOOR U OMKEREN!

HELP! MOEDER!
MOERAS

VLAKBIJ WAREN BARON BOS EN EEN VRIEND OP DE EENDEJACHT.
HELP! HELP!
IK GELOOF DAT ER INDRINGERS IN UW BOS ZIJN, BARON!
LOKEEND
LOKEEND

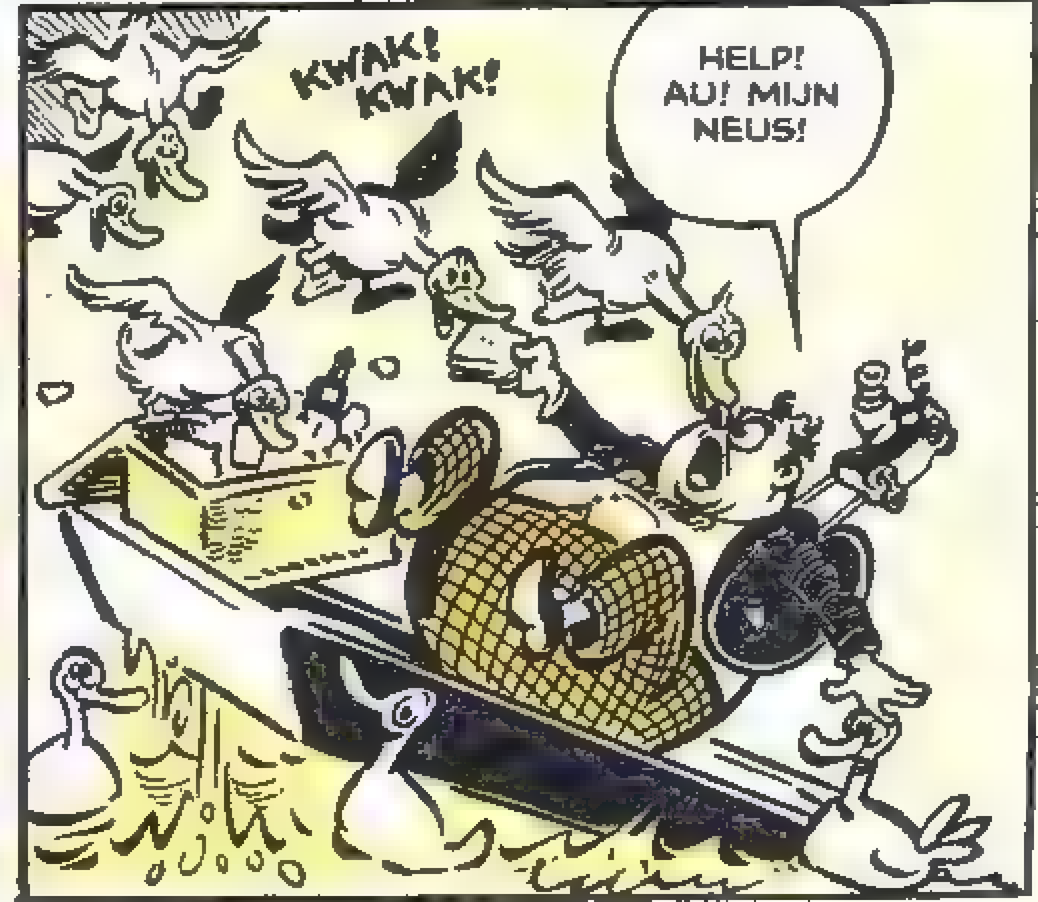

PANG!
PANG!
HEE, KIJK UIT!

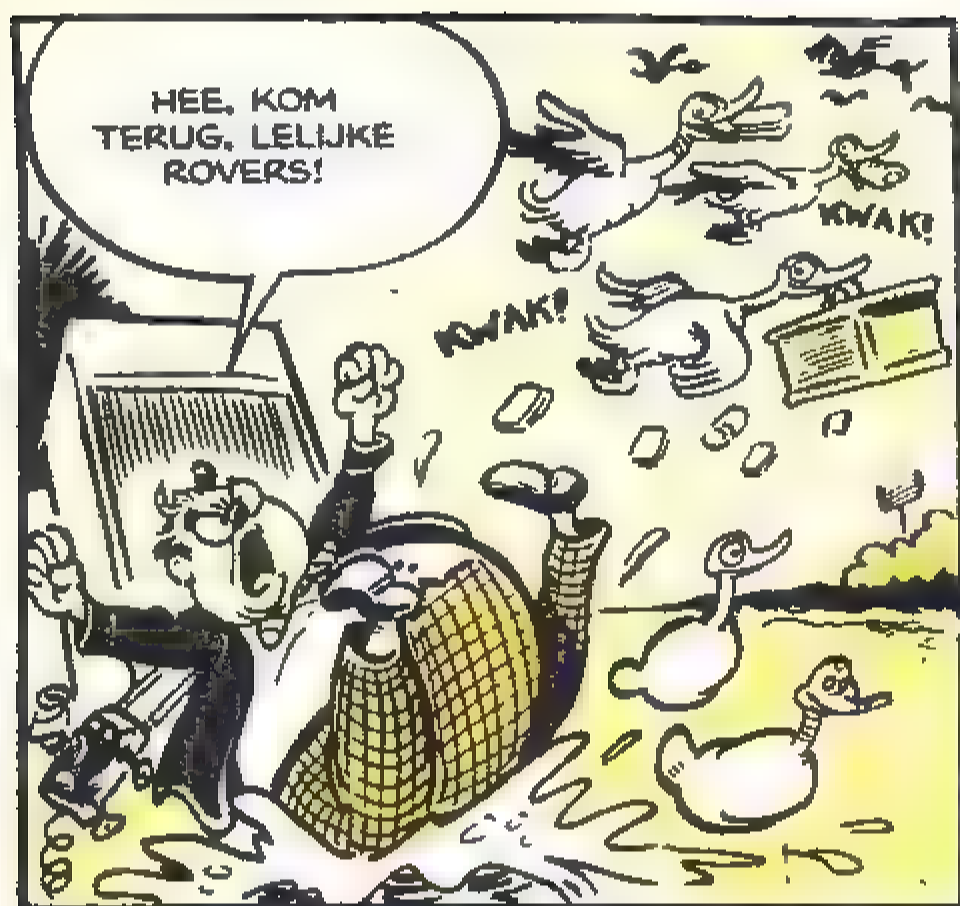

IK ZIE NIEMAND. HET WAS ZEKER EEN KIKKER!
VERBODEN VOOR ONBEVOEG- DEN
DAT WAS OP HET NIPPERTJE!

WACHT EVEN! TERWIJL DIE TWEE WEG ZIJN, KAN IK EEN HAPJE ETEN!
LUNCH
LOKEEND

HOERA, EEN HELE MAND ETEN VOOR MIJ ALLEEN!
LUNCH

EEN KOPPEL EENDEN, DIE DE LOKEENDEN BIJ DE BOOT ZAGEN, DACHTEN DAT ZE VEILIG KONDEN NEERSTRIJKEN OM MEE TE ETEN.
DIT IS BETER DAN VOGELS BE- STUDEREN!

KWAK! KWAK!
HELP! AU! MIJN NEUS!

HEE, KOM TERUG, LELIJKE ROVERS!
KWAK!
KWAK!

LIEVE HELP, DE BEL GAAT EN IK HEB NOG GEEN ENKELE FOTO!
DING! DONG!

ALLE MENSEN, HIER-MEE KAN IK GEEN FOTO'S MAKEN!

IN PANIEK HOLDE BILLIE NAAR SCHOOL.
EN TOCH MOET IK MENEER KWEL IETS LATEN ZIEN!

IK WEET HET! IK PLAK WAT VEREN OP DEZE LOKEEND EN KLAAR IS KEES!

DAT ZIJN MOOIE FOTO'S, JAN. IK BEN BENIEUWD WAT BILLIE ME ZAL LATEN ZIEN!

IK HEB GEEN FOTO'S, MENEER, MAAR WEL EEN ECHTE VOGEL, EEN ZELDZAME ZANDSCHRAPER!

HATSJIE!

DIT IS EEN LOKEEND! WAAROM HEB JE GEEN FOTO'S GENOMEN MET MIJN CAMERA?
UW C...CAMERA, M...MENEER?

DIE IS VERNIELD DOOR EEN PAAR JAGERS!
WAT? IS DÁT MIJN DURE CAMERA, BILLIE?
ONZE LOK-EEND!

DAAR HEB JE DIE KNUL DIE ONS ETEN GESTOLEN HEEFT!
WEG WEZEN!

BILLIE, WAAR ZIT JE?
IK KLIM IN DEZE BOOM, DAAR VINDEN ZE ME NOOIT!

TWIET!
KIJK AL DIE VOGELS EENS ANGSTIG WEG-VLIEGEN! HIJ ZIT VAST IN DIE BOOM!
TWIET!
IK WEET AL WAT!

DIT IS DE ENIGE MANIER OM BILLIE UIT DE BOOM TE LOKKEN! LET OP, HEREN!
O, WAT HEB IK EEN HONGER!
IK MOET NAAR BENEDEN!
KOEK
JAM
CHOCOLA
TAART
CAKE

3

Het geheim van de groene woonwagen

door Stephen Mogridge

KORTE INHOUD: *Dick en Basil Sullivan logeren met hun ouders in een caravankamp in Cornwall. Zij sluiten vriendschap met een jongen uit de buurt: Yves Trettan. Samen met hem bekijken ze vanaf een heuvel een raketbasis en maken de lancering mee van een raket, die echter mislukt. Even later ontdekken ze in een bos een woonwagen en maken kennis met de bewoner, een zigeuner. De jachtopziener van Het Smokkelaarsnest, een villa in de buurt, verschijnt ten tonele en wil de zigeuner wegjagen, echter zonder succes. Er vindt weer een lancering van een raket plaats, die ook nu weer mislukt. Dick krijgt een vermoeden, dat zich iemand in de woonwagen verborgen houdt.*

Hoe ben jij er alleen doorheen gekomen?" wilde Basil weten.

Yves grinnikte.

„Ik heb altijd gereedschap bij me," zei hij, terwijl hij een klein buigtangetje uit zijn zak haalde. „Dit ding en een schroevedraaier. Wil je wel geloven, dat ik ze geen dag zou willen missen. Ik heb die venijnige, scherpe uitsteeksels gewoon omgebogen, zie je wel?"

„Als die jachtopziener dat maar niet in de gaten krijgt," zei Basil, terwijl hij het prikkeldraad opzij hield voor Dick. „We zijn nu wel heel duidelijk in overtreding."

„Goed, maar dat is dan toch altijd nog beter dan je broek openhalen," antwoordde Yves luchtig. „En laten we nu wel een beetje opschieten, want het is best mogelijk dat onze gorilla straks weer op jacht gaat."

„Eén seconde," zei Dick. Hij dook weg achter een dikke boom en keek ingespannen naar de open plek aan de rand van het bos. „Even zien wat die zogenaamde zigeuner uitvoert als hij denkt, dat wij weg zijn."

„Zogenaamd?" vroeg Yves verbaasd.

Basil keek zijn broer strak aan. „Dus jij denkt ook, dat hij zich alleen maar voor zigeuner *uitgaf*, Dick? Waarom denk je dat?"

„O. . . ik heb het aan verschillende dingen gemerkt. Op de eerste plaats praatte hij veel te netjes. En dan hebben zigeuners over het algemeen geen blauwe ogen en blond haar. . . Bovendien vond ik het vreemd, dat die woonwagen afgesloten was en dat iemand ons van binnen uit bespiedde. . ."

„Het viel mij onmiddellijk op, dat die man geen flauw benul had van vuurtje stoken," zei Basil. „Volgens mij heeft hij nooit gekampeerd. En merkten jullie ook, dat hij erg veel belangstelling had voor de raketbasis?"

„Inderdaad, zeg. En hij wist er heel wat van af." Yves sloop op zijn tenen naar de boom, waarachter Dick zich verborgen had. „Bijvoorbeeld, dat er geen gebouwen stonden op de plek, waar de raket was neergestort."

„Misschien is hij wel een spion of een

saboteur," zei Basil met glinsterende ogen.

De deur van de woonwagen op de open plek ging langzaam open en ze hielden alle drie hun adem in. Een jongeman in een sporthemd en met een rode doek om het hoofd geknoopt kwam naar buiten en keek spiedend in het rond voor hij met twee kopjes in zijn handen het trapje afdaalde.

„Thee of koffie," fluisterde Basil, „in ieder geval warme vloeistof, die niet op het houtvuur klaargemaakt is."

De twee mannen hurkten in het gras en dronken ieder een kom leeg. De jongens konden niet horen wat ze tegen elkaar zeiden, maar aan hun gezichten was wel te zien, dat het over een ernstige zaak ging.

Er kwam plotseling een eind aan het gesprek. De man die met de kopjes naar buiten gekomen was, wierp een snelle blik in de richting van de woonwagen alsof hij er iets hoorde. Toen zette hij zijn kopje neer, rende met grote stappen het trapje op en liet de deur achter hem in het slot vallen.

„Je zou zeggen, dat er nog iemand in de woonwagen is," zei Dick. „Volgens mij riep iemand hem."

Basil knikte ernstig. „Misschien verbergen ze iemand in de woonwagen. Iemand die voortvluchtig is of zo. . ."

HOOFDSTUK IV

In het bos

„Bedoel je. . . iemand die voortvluchtig is, omdat hij een misdaad op zijn geweten heeft?" Yves' ogen straalden van opwinding. „Een dief of zo?"

Dick schudde zijn hoofd. „Ik denk eerder aan een vijandelijke spion of een saboteur. Misschien verbergen ze de man die de raketten onklaar heeft gemaakt voor ze werden afgevuurd. . ."

„Welke raketten?" vroeg Yves. „Die twee van daarnet?"

Dick knikte.

„Maar je weet helemaal niet zeker of die onklaar gemaakt zijn," zei Basil.

Dick snoof verachtelijk. „Kom nou. Voor mij is dat zo klaar als een klontje. De mannen van de raketbasis hadden die dingen na het afvuren niet meer in hun macht. Dat kon je zien. Dacht je soms dat ze ze met opzet boven land haalden? Dergelijke oefeningen met geleide projectielen houden ze toch zeker altijd boven de zee!"

„Ja, dat is waar," merkte Yves op. „Als er iets fout gaat, brengen ze een raket door middel van een radiosignaal tot ontploffing voor hij boven land komt. Dat heb ik al verschillende keren gelezen. En het is trouwens pas nog gebeurd. 's Avonds laat. Want ze testen de raketten ook bij duisternis."

„O ja? De hele nacht door?" vroeg Basil met een benauwd gezicht.

„Nee, tot ongeveer middernacht. Ze beginnen om een uur of half tien — als het goed donker begint te worden."

„Als je het mij vraagt. . ." zei Dick, maar hij werd onderbroken door een inmiddels bekend klinkend geluid.

Woesssssssj!!!

De jongens keken verbaasd omhoog. „Ze gaan gewoon door!" riep Dick uit.

Tussen de bladeren van de bomen zagen ze voor de derde maal die morgen een brede rookkolom langs de blauwe lucht trekken.

„Zo te zien, komt deze niet terug," zei Basil met de verrekijker voor zijn ogen.

Dick keek omlaag naar de open plek. De blonde zigeuner stond naast het houtvuurtje en tuurde met een hand boven zijn ogen in de lucht. De andere man was niet meer teruggekomen en zijn kopje stond nog in het gras. Het speet Dick dat hij niet door het dak van de woonwagen kon heen kijken, want hij was ervan overtuigd dat de felgekleurde, houten wagen iets geheimzinnigs verborg.

Ditmaal kwam de raket inderdaad niet terug en explodeerde evenmin. Hij verdween gewoon in de eindeloze verte en bleef weg.

„Hij zal wel ergens in de Atlantische Oceaan terechtkomen," zei Basil, terwijl hij zijn verrekijker liet zakken. „Laten we maar verder gaan, jongens."

Dick maakte zijn blik met tegenzin los van de open plek aan de rand van het bos. Hij had de twee zigeuners en hun woonwagen liever in de gaten gehouden, want hij was ervan overtuigd, dat er iets bijzonders aan de hand was.

Geheimzinnige zaken boeiden hem — ze daagden hem uit op onderzoek uit te gaan. En terwijl hij achter Basil en Yves door het dichte bos liep, nam hij zich voor de twee geheimzinnige zigeuners te gaan bespieden. Zo gauw mogelijk. Hij was vast van plan het geheim van de woonwagen op te lossen.

De dikke bomen ontnamen hun het uitzicht, waarvan ze op de helling van de Gibbet zo genoten hadden. Zelfs de blauwe lucht leek veel verder weg, nu ze er af en toe tussen het gebladerte door een klein stukje van zagen.

„Je zou zeggen, dat er nog iemand in de woonwagen is," zei Dick. „Volgens mij riep iemand hem."

Tussen de bomen zagen ze een groot, stenen huis.

Dick was helemaal niet gewend door bossen te lopen en hij had de grootste moeite plotseling opduikende boomstronken en andere obstakels te ontwijken en tegelijkertijd de oren gespitst te houden op enig geluid, dat de nadering van meneer de gorilla zou kunnen betekenen. Maar het was stil in het bos. Zo stil, dat de bewoners van *Het Smokkelaarsnest* zijn voetstappen wel moesten horen, hoewel hij toch zijn uiterste best deed om zich zo onhoorbaar mogelijk voort te bewegen.

Yves was ook nog meer dan anders op zijn hoede. En Basil sloop volkomen geruisloos.

Een plotseling geritsel in de droge bladeren — heel dichtbij — joeg hun alle drie de stuipen op het lijf. Als versteend bleven ze staan en staarden elkaar met grote angstogen aan.

„De gorilla?" fluisterde Basil bevend.

Een nog griezeliger gedachte bekroop Dick. „Als het maar geen bloedhond is," zei hij schor.

Maar op dat punt kon Yves hem onmiddellijk geruststellen. „Ze hebben hier geen honden," antwoordde hij zacht. „De oude meneer Jackson is gek op katten. Hij heeft er geloof ik wel tien of vijftien rondlopen. Misschien is dat er een."

Yves deed heel voorzichtig een stapje in de richting vanwaar het geluid was gekomen en op hetzelfde moment schoot er een bruinig beest langs zijn voeten. Het dook weg onder een lage struik, staarde de jongens een paar seconden lang met grote ogen aan en stootte toen een kreet uit, die door merg en been sneed.

„Een Siamese kat!" zei Basil. „Wat een afschuwelijk geluid maken die beesten. Als onze gorilla het maar niet gehoord heeft."

Opgelucht, dat ze zich alleen maar bang hadden laten maken door een kat, liepen de jongens door. Maar het doordringende gejank van de Siamese kat had hun zenuwen tot het uiterste gespannen en ze voelden zich bepaald niet op hun gemak. Zelfs het vleugelgeklap van een vogel deed hen verstijven van schrik.

Er liep geen pad door het bos, maar ze zagen hier en daar wel vage sporen van voetstappen en platgetrapte plantjes.

„Dat zijn vast sporen van de gorilla," zei Basil. „Ik wed dat we zo recht naar het hol van de leeuw lopen."

„Nee, daar hoef je niet bang voor te zijn," verzekerde Yves hem. „Maar we komen wel vlak langs het huis. Daar heb je het al."

Tussen de bomen zagen ze een groot, stenen huis, dat omringd was door een breed terras en op een soort rotsplateau stond. Iets lager lag een enorm grasveld, dat aan de ene kant langzaam afliep naar een baai en aan de andere kant begrensd werd door het bos.

„Je ziet, dat het een ideaal oord is voor smokkelaars," zei Yves. „Vanuit het dorp kun je het huis niet zien en de baai ligt prachtig verscholen."

De jongens vervolgden de tocht door het bos met de grootste omzichtigheid.

Ze bereikten een smal pad, dat in een flauwe bocht om het huis heen liep en ongeveer halverwege de oprijlaan uitkwam.

„We zijn er bijna," fluisterde Yves. „Maar blijf uitkijken, want we moeten vlak langs het huis op een plaats waar bijna geen bomen en struiken staan."

En alsof dat al niet gevaarlijk genoeg was, zagen ze plotseling mensen lopen. Twee mannen. De ene was een oude heer met spierwit haar en een puntbaardje; de andere een grote, breedgeschouderde man met een vuurrood hoofd en een paar enorme flaporen.

„Die oude heer is meneer Jackson," fluisterde Yves.

„De eigenaar van *Het Smokkelaarsnest?*" vroeg Dick.

„Ja. Hij woont hier al ontzettend lang, maar hij is dikwijls weg. Ik geloof dat hij iedere winter naar het buitenland gaat."

„En wie is die andere man?" vroeg Basil.

„Dat weet ik niet. Ik heb hem nog nooit eerder gezien. Zal wel een bezoeker zijn. Maar laten we. . ."

Hij maakte de zin niet af, want Dick trok hem aan zijn mouw. „Er loopt iemand op de oprijlaan," zei hij. „Kijk maar. Je ziet zijn hoed boven de heg uit. Het is de jachtopziener!"

„O, dan is hij om het bos heen gelopen," zei Yves.

Het was een hele opluchting te weten waar de vijand zich bevond, maar daarmee was het gevaar nog niet geweken. Integendeel. De gorilla praatte even met meneer Jackson, draaide zich toen met een ruk om en liep met grote stappen het bos in — recht op de plaats af, waar de jongens zich schuilhielden.

„Hij heeft ons gezien!" fluisterde Basil.

„Nee, nog niet," antwoordde Yves. „Maar als we hier blijven staan, krijgt hij ons gauw genoeg in de gaten. Kom mee, jongens. Lopen!"

Yves rende voorop, dwars door het bos in de richting van de prikkeldraadomheining, en de twee andere jongens volgden hem op de hielen. Opgeschrikte vogels fladderden luid protesterend boven hun hoofden. Vlak voor Dicks voeten schoot een Siamese kat uit het struikgewas en vluchtte krijsend in de richting van het huis.

Buiten adem kwamen ze bij de prikkeldraadversperring aan, die er nieuwer uit zag dan op de plaats waar ze het bos waren binnengedrongen. Het viel niet mee om het strakgespannen draad opzij te trekken, maar met vereende krachten lukte het en dank zij Yves' buigtangetje kwamen ze er alle drie zonder kleerscheuren doorheen.

„Hier vandaan, jongens," moedigde Yves zijn hijgende vrienden aan. „Als we achter die struiken daar zijn, kunnen we wel even uitblazen."

Met de moed der wanhoop sleepten Dick en Basil zich voort, ieder moment de bulderende stem van meneer de gorilla in het bos achter zich verwachtend. Maar het bleef stil.

Uitgeput en met vuurrode hoofden van inspanning bereikten ze het veilige struikgewas en ploften neer.

„Tjonge, dat was rennen!" zei Dick, toen hij weer genoeg adem had om te praten. Hij veegde zijn voorhoofd af met zijn zakdoek.

„Ik ben blij dat ik uit dat griezelige bos ben," bekende Basil huiverend. „Het leek wel of die jankende katten overal om ons heen waren." Hij zweeg een ogenblik en keek peinzend voor zich uit. „Zal ik jullie eens wat vertellen?" zei hij toen op dramatische toon. „Volgens mij zijn die Siamese katten de ronddolende geesten van de smokkelaars."

Yves grinnikte. „Wie weet," antwoordde hij. „Maar we zijn er in ieder geval veilig aan ontkomen en wat mij betreft, hoeven we ons niet meer in dat bos te wagen. Als we nog eens naar boven gaan, kunnen we altijd de omweg nemen."

Basil haalde zijn schouders op. „Voor mij hoeft het niet," zei hij. „Ik heb die raketbasis nu wel gezien en ik voel er weinig voor nog eens helemaal naar boven te klimmen."

„En toch doen we dat," deelde Dick mee, zijn lange benen strekkend. Hij tuurde omhoog langs de begroeide helling van de Gibbet. „Ik geloof, dat we zo gauw mogelijk nog eens een kijkje daarboven moeten nemen."

„Waarom? Zeldzame bloemen of planten vind je er niet," protesteerde Basil.

„Denk nou eens even niet aan bloemen en planten," antwoordde zijn broer. „Ik wil die zogenaamde zigeuners een beetje in de gaten houden. Die voeren iets in hun schild, wat ik je brom. En als ik even de gelegenheid krijg, wil ik proberen die woonwagen eens van binnen te bekijken."

„Hm. . . ja, ik laat je natuurlijk niet in de steek," zei Basil. „Maar ik stel voor, dat we dan in ieder geval die omweg nemen en niet door het bos gaan. Ik voel nog de kriebels over mijn rug lopen als ik aan die Siamese katten denk. En bovendien heb ik niet de minste behoefte aan een tweede ontmoeting met de gorilla."

En daarmee waren Yves en Dick het voor honderd procent eens.

HOOFDSTUK V

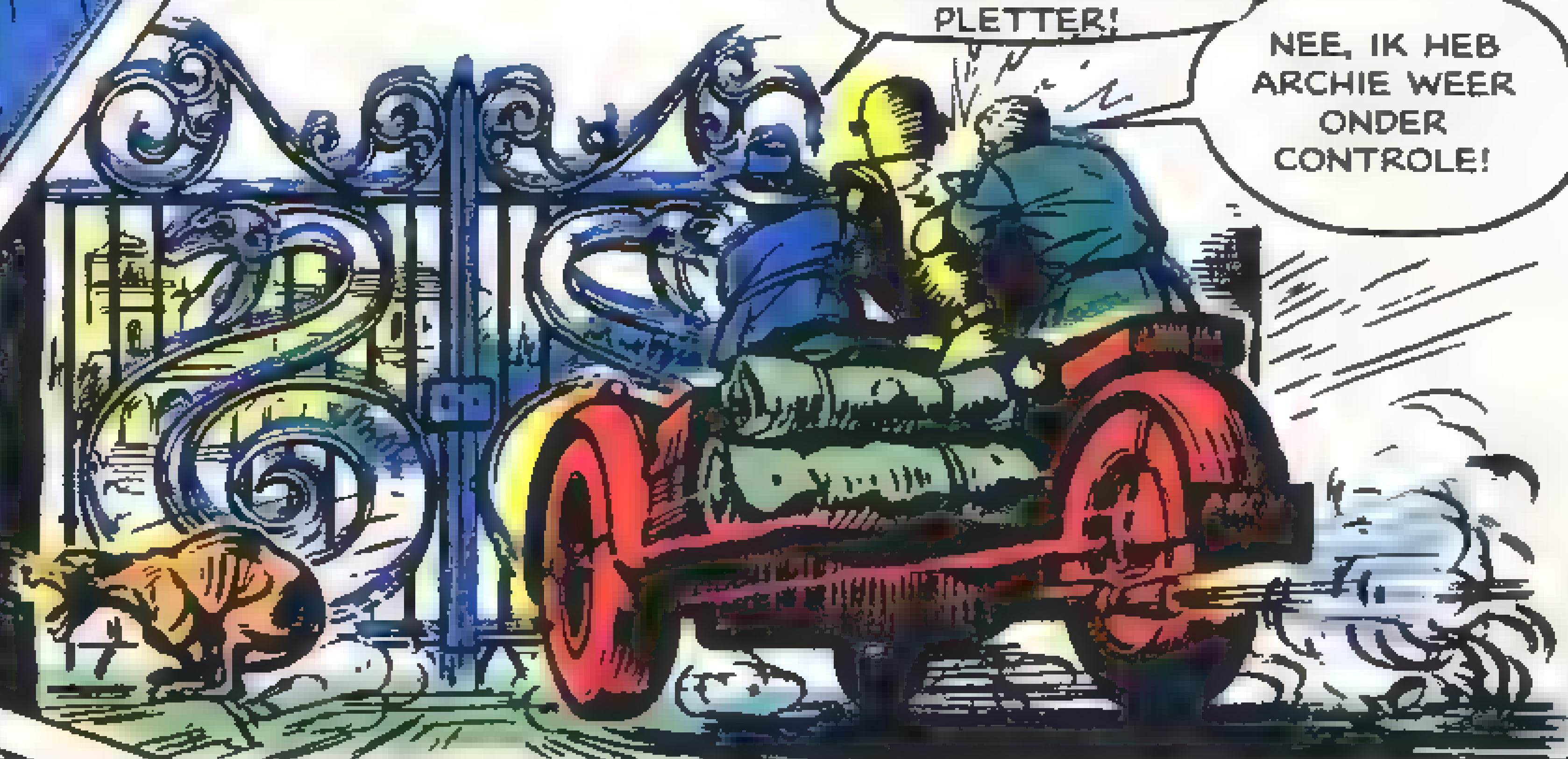
De paardenvangers

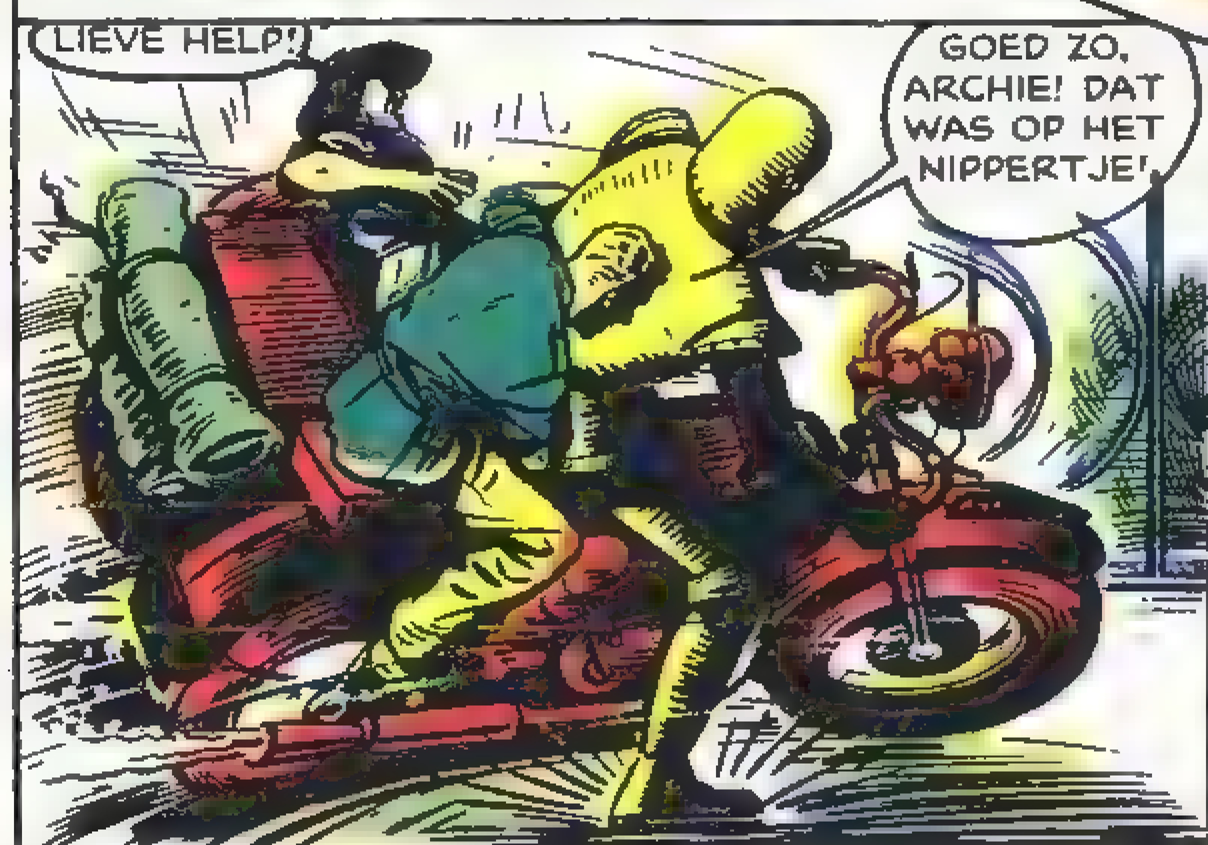
Terwijl ze langzaam in de richting van het dorp slenterden, zei Basil plotseling: „Jongens, ik heb een idee. Als we nu eens proberen die twee paarden te vangen en we brengen ze terug naar de heren zigeuners. . . Ik bedoel: dan hebben we tenminste een reden om bij ze aan te komen. . ."

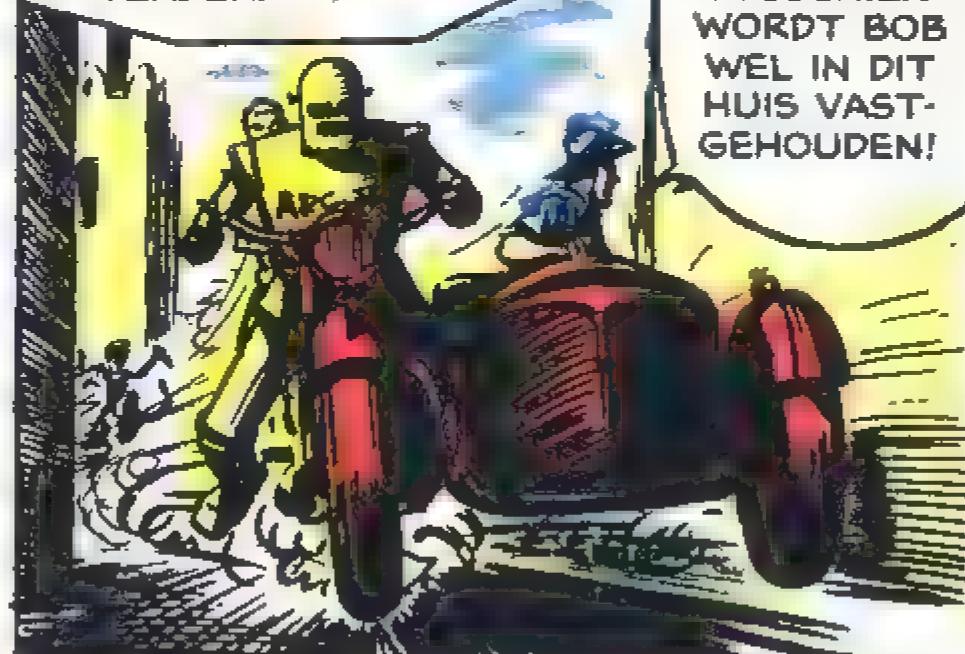
Wordt vervolgd

De man van staal

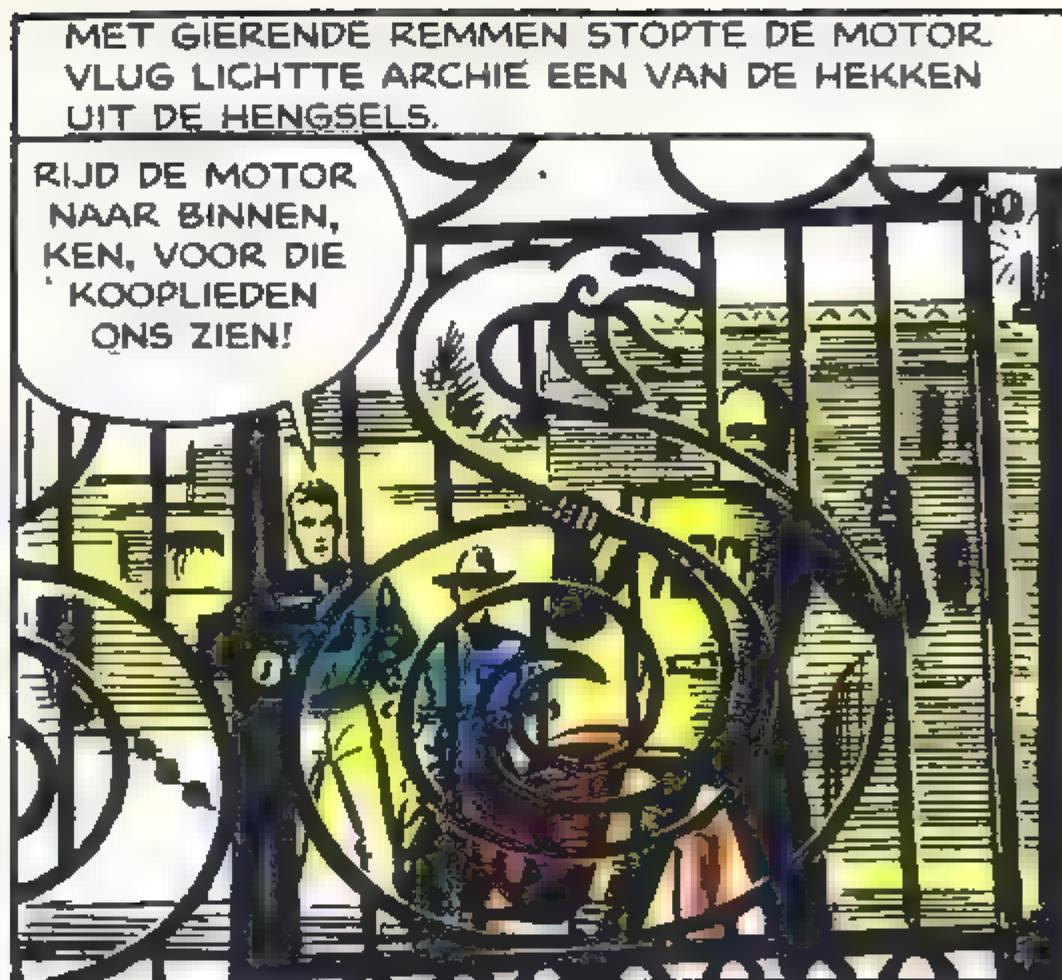

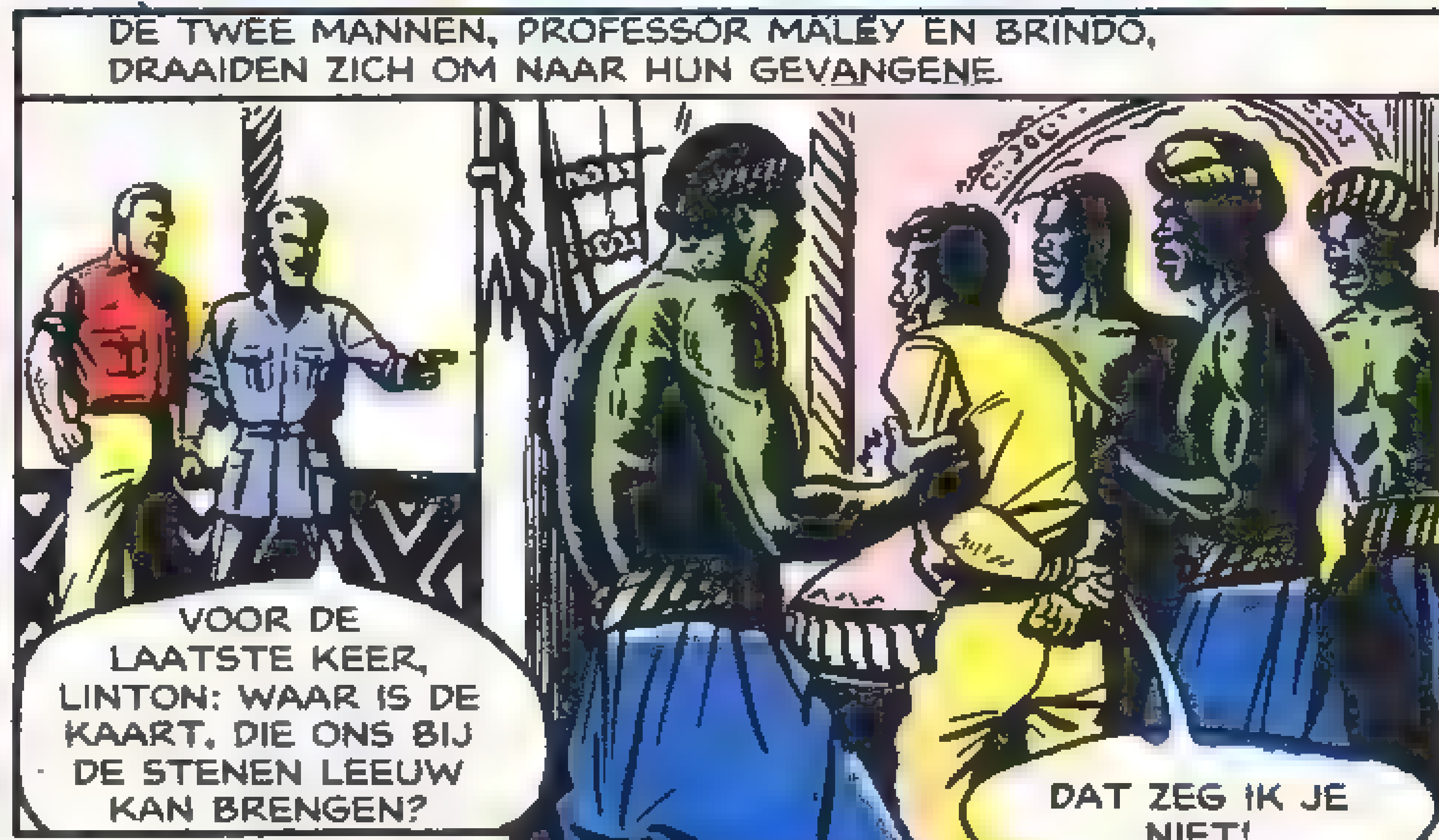

MET GIERENDE REMMEN STOPTE DE MOTOR. VLUG LICHTTE ARCHIE EEN VAN DE HEKKEN UIT DE HENGSELS.
RIJD DE MOTOR NAAR BINNEN, KEN, VOOR DIE KOOPLIEDEN ONS ZIEN!

TOEN DE ACHTERVOLGERS BIJ HET HEK KWAMEN, WAS DAT AL WEER DICHT.
ZE ZIJN GINDS DE HOEK OMGEGAAN! KOM MEE, MANNEN!
HÈ, HÈ, DIE ZIJN WE KWIJT!

VOORZICHTIG LIEPEN DE VRIENDEN VERDER DE TUIN IN.
ZOU BOB HIER ZIJN?
IK HEB EEN IDEE VAN WEL. IN IEDER GEVAL ZULLEN WE HET ONDERZOEKEN.

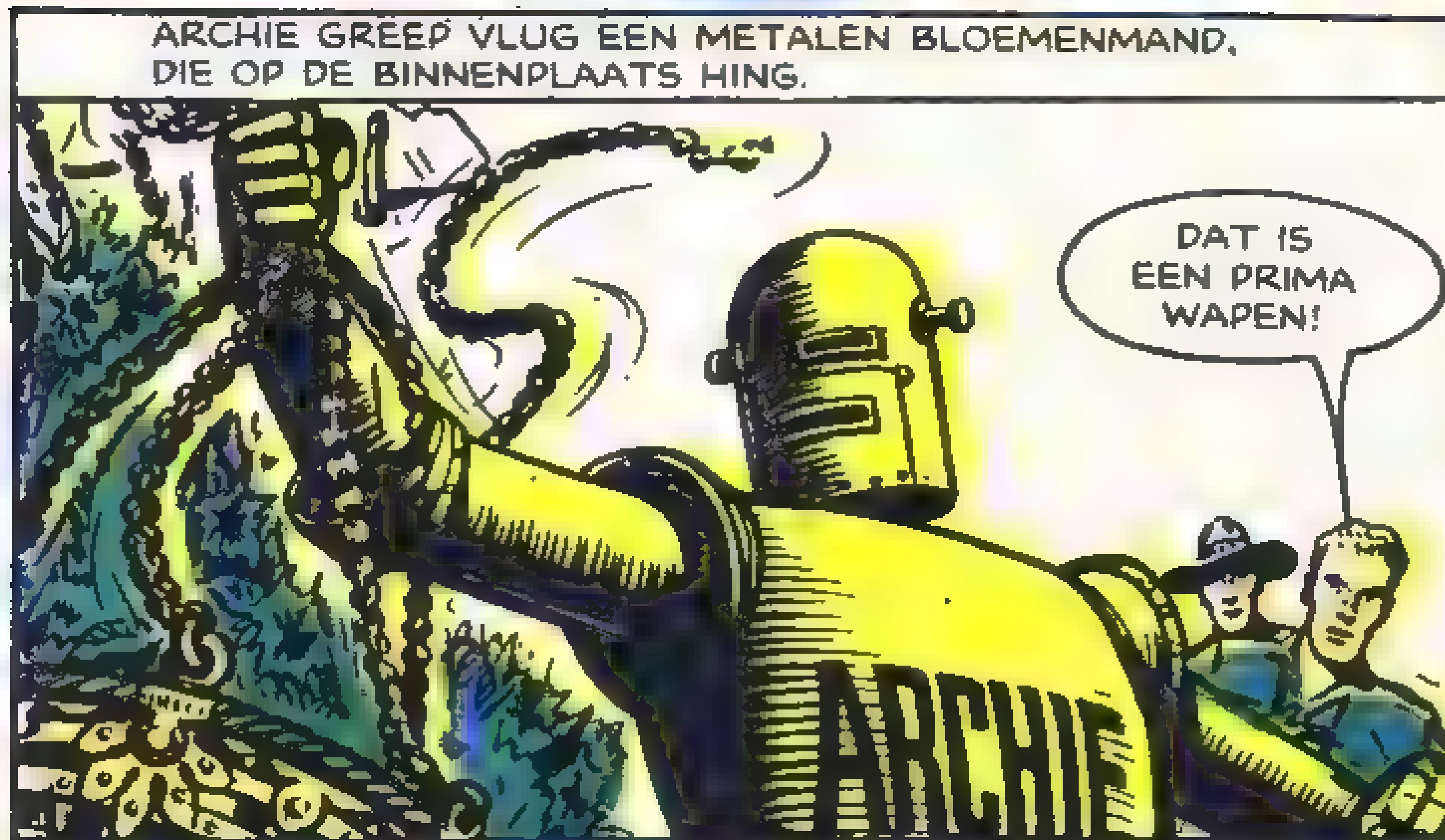

ZONDER DAT DE VRIENDEN HET WISTEN, WERDEN ZE BESPIED.
KIJK, LINTONS VRIENDEN ZIJN HEM OP HET SPOOR GEKOMEN!
ZE KOMEN PRACHTIG OP TIJD, BRINDO!

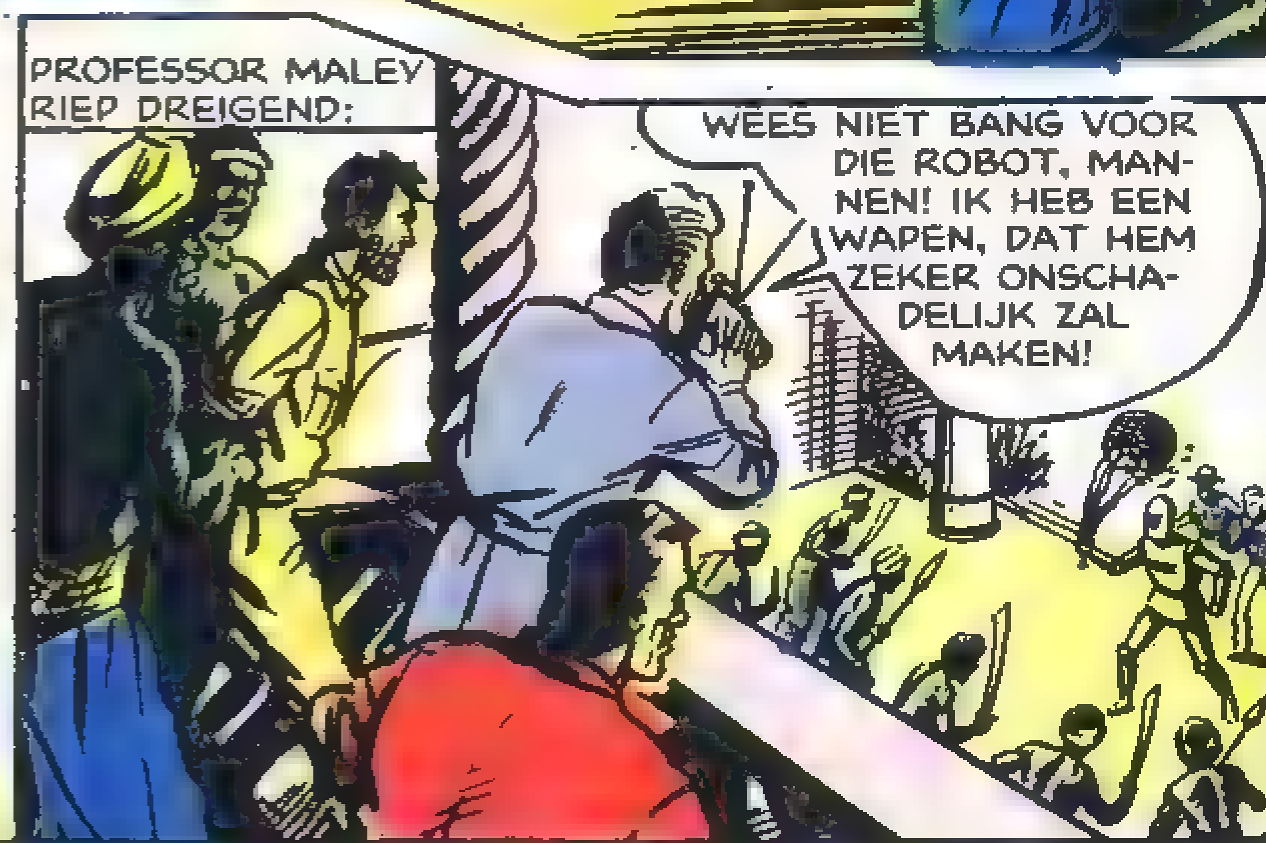

DE TWEE MANNEN, PROFESSOR MALEY EN BRINDO, DRAAIDEN ZICH OM NAAR HUN GEVANGENE.
VOOR DE LAATSTE KEER, LINTON: WAAR IS DE KAART, DIE ONS BIJ DE STENEN LEEUW KAN BRENGEN?
DAT ZEG IK JE NIET!

OP DREIGENDE TOON ZEI DE PROFESSOR:
MISSCHIEN KUNNEN JE VRIENDEN JE NOG OP TIJD TOT REDE BRENGEN. KOM HIER AAN DE BALUSTRADE!
MIJN VRIENDEN?

EEN ONVERWACHTE KREET DEED TED EN KEN OMHOOGKIJKEN.
DAAR IS BOB!
VLUCHT! TEGEN DEZE BANDIETEN KUNNEN JULLIE NIETS BEGINNEN!

EVEN LATER KWAM EEN GROEP STRIJDLUSTIGE NUBIËRS TE VOORSCHIJN.
VOORUIT, ARCHIE, DOE JE BEST!
GEEF ZE ERVAN LANGS!

ARCHIE GREEP VLUG EEN METALEN BLOEMENMAND, DIE OP DE BINNENPLAATS HING.
DAT IS EEN PRIMA WAPEN!
ARCHIE

PROFESSOR MALEY RIEP DREIGEND:
WEES NIET BANG VOOR DIE ROBOT, MANNEN! IK HEB EEN WAPEN, DAT HEM ZEKER ONSCHADELIJK ZAL MAKEN!

De ware geschiedenis van een zestienjarige uitvinder door:
JOKE VAN DER ZEE

Meneer Barett sloot zorgvuldig de buitendeur van zijn kruidenwinkeltje in de Engelse havenplaats Bristol en liep door de donkere en verlaten straatjes naar huis.

„Dat krijg *ik* nou voor mijn oudejaarsavond," mompelde hij nors bij zichzelf. „De hele dag heb ik als een molenpaard in de winkel rondgesjouwd en nu het al laat en donker geworden is, kan ik pas ophouden met werken. Nee, dat is geen leven zo, voor een man van mijn leeftijd."

Al weken, al maanden lang was meneer Barett in dezelfde mopperbui. Tegenover zijn klanten was hij kortaangebonden, hetgeen men eerlijk gezegd niet van hem gewend was. Maar van de andere kant wilde men het hem wel vergeven, want meneer Barett had het de laatste tijd razend druk.

Humphry Davy bracht iedereen aan het lachen

Zijn kruidenwinkeltje stond in hoog aanzien, niet alleen bij de inwoners van Bristol, maar ook ver daarbuiten. Hij wist raad voor de meest verschillende ziekten en zijn geneesmiddelen werkten in veel gevallen uitstekend. Meneer Barett was hard op weg een beroemd kruidendokter te worden.

„Ja, alles goed en wel," knorde hij verder, terwijl hij bij een zijstraat rechtsaf sloeg in de richting van de haven. „Maar als de zaken goed gaan, kan ik er best wat personeel op na houden. Een flinke knecht bijvoorbeeld, die kan helpen met kruiden uittrekken en drankjes klaarmaken. Maar ik wil onder geen beding een nietsnut hebben; het moet een knaap zijn die flink van aanpakken weet!"

De brombui van meneer Barett scheen ineens tot bedaren te komen toen hij langs een van de havenpakhuizen liep. Verbaasd keek hij naar een sjouwersknecht, die op dit late uur nog bezig was met het naar binnen dragen van kratten en kisten.

„Zo, dát is werken voor de kost, jongeman," bromde hij goedmoedig.

„Ja, mijnheer," antwoordde de jongen opgeruimd, terwijl hij met een rode doek het zweet van zijn gezicht veegde. „De zaak moet hier klaar en binnen zijn vóórdat straks het nieuwe jaar begint. Over enkele uren zitten we in het jaar 1800. Een nieuwe eeuw kun je toch niet met rommel beginnen."

Meneer Barett keek de jongen eens aan. Hij had een beschaafd gezicht en had niets weg van een echte havenwerker. Misschien de zoon van een reder.

„Ja, ik begrijp het," antwoordde de kruidendokter. „Je bent zeker de eigenaar van dit pakhuis, niet?"

„O nee, mijnheer. Ik ben hier gewoon maar in dienst om wat geld te verdienen. Maar eh... het is mijn beroep niet."

„Zo, wat doe je dan normaal voor de kost?"

„Alles waar ik geld mee kan verdienen. Soms ben ik havenwerker, soms bankbediende of mijnopzichter."

„Nou nou, en ben je weleens assistent van een kruidendokter geweest?"

„Nee, mijnheer. Dat lijkt me interessant werk. Zo iets zou me echt wel liggen."

„Hoezo?"

„Ik houd van natuurkunde en scheikunde, hoewel ik nog niet veel kans heb gehad om me daarin te bekwamen."

„Wel, jongeman, dan wil ik je die kans geven. Vanaf overmorgen kun je bij mij in dienst komen. Ik open de winkel om acht uur; en ik houd ervan dat mijn personeel op tijd aanwezig is en niet elk uur op de klok kijkt om te zien of het al weer tijd is om naar huis te gaan."

„Overmorgen om acht uur sta ik voor de deur van uw winkel."

„Juist, dat is afgesproken," zei meneer Barett, die al weer aanstalten maakte om verder te gaan. „Je weet me wel te vinden, hè? Kruidenspecialist Barett."

De jongeman, die Humphry Davy heette, voelde een schok door zich heen gaan. Hij had er geen ogenblik bij stilgestaan dat deze late wandelaar de beroemde kruidendokter Barett was.

Meneer Barett had het met zijn leerling bijzonder goed getroffen. Klokslag acht uur was de jongen elke morgen bij de winkel en nooit ging hij 's avonds weg of de flessen en glazen waren keurig schoongemaakt en alles was netjes opgeruimd. Meneer Barett vond zo'n hulpkracht wel gemakkelijk en hij gaf de jongen na enige weken de sleutel van zijn zaak, zodat hij zelf niet behoefde te wachten tot alles 's avonds aan kant was. Humphry's kennis op het gebied van de scheikunde bleek groter te zijn dan de kruidendokter aanvankelijk had verwacht. Als de jongen éénmaal een recept had klaargemaakt, wist hij de volgende keer precies uit zijn hoofd welke kruiden en sappen gebruikt moesten worden en in welke verhouding ze door elkaar moesten worden gemengd. Het gebeurde zelfs enkele malen dat hij zijn meester verbeterde bij het samenstellen van bepaalde geneesmiddelen.

Op een dag trof meneer Barett zijn leerling 's morgens aan in een krampachtig onderdrukte lachbui. De tranen rolden de jongen over de wangen en of zijn meester nu al vroeg wat voor grappigs er was voorgevallen, Humphry bleef grimassen trekken en scheen het niet te kunnen vertellen.

„Dekselse jongen," bromde meneer Barett. „Wat is dat voor aanstellerij?!"

Humphry veegde zijn tranen af.

„Schei uit met dat geginnegap en ga aan je werk!" Meneer Barett, die zelf een ernstig man was en heel weinig lachte, kon zo iets slecht verdragen. Nors wendde hij zich van zijn leerjongen af en ging door met zijn werk.

Even later kwam een klant de winkel binnen om een recept af te halen.

„Mijn assistent weet hier alles van," bromde meneer Barett, danig uit zijn humeur. „Hij zal u helpen."

De klant, een dochter van een zeekapitein, liep naar de andere kant van de toonbank, waar Humphry koddig met zijn gezicht stond te trekken.

„Wat... wat wenst u, mevrouw?"

„U schijnt nogal plezier in uw werk te hebben," lachte de dame. „Ik kom het drankje halen, dat gisteren is besteld."

„O ja, mevrouw," antwoordde Humphry beleefd. „Ik heb het al voor u klaargezet."

Terwijl Humphry het flesje in een stuk papier wikkelde, bleef de dame hem nauwlettend gadeslaan. Tenslotte zei ze: „Het moet wel fijn zijn als je zulke leuke binnenpretjes hebt."

„Misschien wel, misschien niet, mevrouw," gnuifde Humphry geheimzinnig, terwijl hij de stop van een lege fles, die op de toonbank stond, afhaalde en die fles voor de klant neerzette.

„O, neemt u me niet kwalijk," zei Humphry verstrooid. „Ik vergiste me even." Snel nam hij de stopfles weer bij de dame vandaan en sloot hem zorgvuldig.

„Wat ruik ik?" vroeg de klant ineens verschrikt. „Wat...?" Op hetzelfde moment begon ze vreemde gezichten te trekken en plofte neer op een zitbankje. Tranen sprongen in haar ogen en Humphry stond er met een geamuseerd gezicht bij te kijken. Op dat ogenblik kwam meneer Barett aanlopen.

„Wel alle deksels!" brulde hij. „Wat zijn dat voor streken, snotaap? Een eerzame dame met zo'n onbescheiden grap aan het lachen te maken. Vertel op, wat is er?"

„O, mijnheer Barett," hakkelde de klant, terwijl op haar gezicht de zotste uitdrukkingen verschenen, „wat een vreemd gevoel is dat. Ik... ik ga er maar gauw vandoor... de buitenlucht in."

Haastig nam ze haar flesje op en liep de winkel uit.

Meneer Barett zag paars van woede en dreigde Humphry met ontslag op staande voet als hij het nóg eens zou proberen de klanten zo onbeschaamd aan het lachen te brengen. Humphry stond met een bedeesd gezicht zijn meester aan te kijken en dit maakte de stemming van meneer Barett er niet beter op.

Er kwamen nog enkele klanten die morgen. Een oude, knorrige notaris, die moeizaam een zalfje voor zijn reumatiek kwam halen, werd ook door Humphry geholpen.

„Mijn zalfje," bromde hij. „En maak een beetje voort, want ik hou het niet meer uit van de pijn."

„Zeker, mijnheer de notaris," antwoordde Humphry beleefd. „Alstublieft."

Hij schoof de stopfles naar de notaris toe en nam de stop eraf.

„O, wat doe ik nou dom," verontschuldigde de jongen zich. „U moet dat witte potje hebben." Snel deed hij de stop weer op de fles en zette hem weg.

„Haal je altijd van dergelijke stommiteiten uit?" snauwde de notaris. „Daar zal ik dan eens met je meester over... Hee, wat is dat?"

De oude knorrepot begon plotseling met zijn ogen te knipperen en deed net of hij krampachtig een lachbui onderdrukte.

Meneer Barett, die juist met een andere klant bezig was, kwam met gefronste wenkbrauwen toegesneld. „Wat, wat is er, mijnheer de notaris? Pas toch op voor uw reumatiek! Heeft die dekselse jongen...?"

„Hè, hè," hijgde de notaris met tranen in zijn ogen. „Ik... rook iets vreemds. Nu voel ik niets meer van mijn..."

„Notaris!?"

„Weg reumatiek!" bromde de knorrepot, terwijl hij als een volleerd toneelspeler met zijn gezicht allerlei lachwekkende grimassen maakte.

„Nou, bedankt, hoor. Ik geloof dat ik dat pijnstillende zalfje niet meer nodig zal hebben." Snel verliet hij de winkel. Op straat keken de mensen hem aan, alsof ze het in Keulen hoorden donderen. De notaris scheen te lachen. Zo iets hadden ze in geen jaren beleefd.

In de kruidenwinkel was meneer Barett weer in een donderbui losgebarsten.

„En nou ga je eruit! Wat denk je wel,

„Dekselse jongen," bromde meneer Barett. „Wat is dat voor aanstellerij?"

schelm die je bent! Ik laat me door jou niet in de maling nemen! De reputatie van mijn zaak staat hiermee op het spel, begrijp je dat!”

Glimlachend knikte Humphry.

„Eruit, lummel!” raasde de kruidendokter paars van woede. „Of. . . eh. . . nee! Je blijft hier, net zolang tot ik weet, met wat voor grappen je mijn klanten aan het lachen brengt. Vertel op, ventje, anders kom je mijn deur *niet* uit!”

Humphry keek zijn meester recht in de ogen. „Het was werkelijk geen onbehoorlijke grap, mijnheer,” zei hij oprecht. „Ik wil u wél vertellen wat het was, maar dan zult u mee moeten gaan naar het huis waar ik een kamertje heb gehuurd.”

Eenzaam trok hij naar Londen, waar hij zich verder bekwaamde in de studie van de natuur- en scheikunde.

„Kun je mij dat hier niet vertellen?”

„Nee, want dan zou u alleen maar net zulke gekke gezichten gaan trekken als die anderen.”

„Nou, en wat zou dat?”

„Dan zou u nóg niet weten hoe dat komt. Want dat weten die anderen ook niet.”

Meneer Barett, die het hele geval nogal eigenaardig en geheimzinnig vond, stemde er tenslotte in toe met Humphry mee te gaan naar diens kamertje. Ergens in de havenbuurt woonde de jongen. Langs een smal houten trapje kwamen ze op de tweede verdieping. Humphry haalde een sleutel uit zijn broekzak en maakte voorzichtig de deur open. Meneer Barett gluurde naar binnen; zijn ogen werden groot van verbazing, zó groot, dat ze uit hun kassen dreigden te rollen.

Hij had gedacht in een gewoon jongenskamertje terecht te zullen komen, maar *dit* had hij nog nooit gezien. Overal waar hij keek stonden en lagen distilleerkolven en glazen buizen van de vreemdste vorm, zodat het vertrek meer leek op het laboratorium van een middeleeuwse alchimist dan op het slaapkamertje van een gewone jongen uit Bristol.

Humphry nam tussen de warwinkel van glazen en potten een klein bruin stopflesje vandaan en liet het zijn meester zien.

„Kijk, mijnheer. Dit is nou de hele grap.”

Meneer Barett fronste verbaasd zijn wenkbrauwen en wilde juist weer in woede uitbarsten om de onbehoorlijke voor-de-gek-houderij van zijn leerling, toen hij zag dat de jongen de stop van de fles haalde en hem liet ruiken.

De kruidendokter snoof diep. „Een vreemde lucht. Wat is dat voor iets?”

Vóór hij verder kon gaan, voelde hij ineens dat het licht in zijn hoofd werd. Hij begon vreemd met zijn gezicht te trekken net alsof hij een bulderende lachbui onderdrukte. Uit alle macht probeerde hij zich daartegen te verzetten, maar het lukte niet.

Dikke tranen rolden over zijn gezicht. Humphry stond zich te verkneukelen, maar zorgde er intussen voor dat hij zijn meester weer veilig de straat op loodste.

„Ik. . . ik begrijp er nog altijd niets van,” stamelde de kruidendokter. „Dat gezicht. . . dat vreemde gevoel.”

„Ik zal het u morgen uitleggen,” beloofde Humphry eerlijk.

De volgende morgen stond meneer Barett zijn leerling al vóór achten op te wachten in zijn kruidenzaak.

„Zo, jongen,” zei hij streng. „Nu wil ik eerst opheldering hebben over hetgeen gisteren is voorgevallen. *Waaraan heb je mij laten ruiken?*”

Met een onschuldig gezicht vertelde Humphry over zijn tot nu toe zorgvuldig bewaarde geheim. Tot diep in de nacht was hij bezig geweest, al maanden achtereen. Uit de apotheek had hij verschillende kruiden mee naar zijn kamertje genomen, ook vergiftigde. In distilleerkolven en met behulp van zijn andere scheikundige attributen was hij aftreksels aan het verdampen gegaan, had hij gassoorten met elkaar vermengd en tenslotte een gas gevonden dat een heel eigenaardig gevoel in hem opwekte en hem onwillekeurig met zijn gezicht deed trekken. Ook had hij gemerkt dat, als hij een zakdoek met dit gas doordrenkte en onder zijn neus hield, een aangename bedwelming zich van hem meester maakte. Het leek een soort verdoving.

Eerst jaren later begreep meneer Barett, dat zijn zestienjarige leerling een wonderlijke ontdekking had gedaan. Met zijn experimenten had hij het *lachgas* uitgevonden, de onzichtbare nevel die de lachspieren prikkelt en bij grotere hoeveelheden een bedwelming veroorzaakt. Dit was het eerste ongevaarlijke narcosemiddel, dat in ziekenhuizen kon worden gebruikt bij operaties.

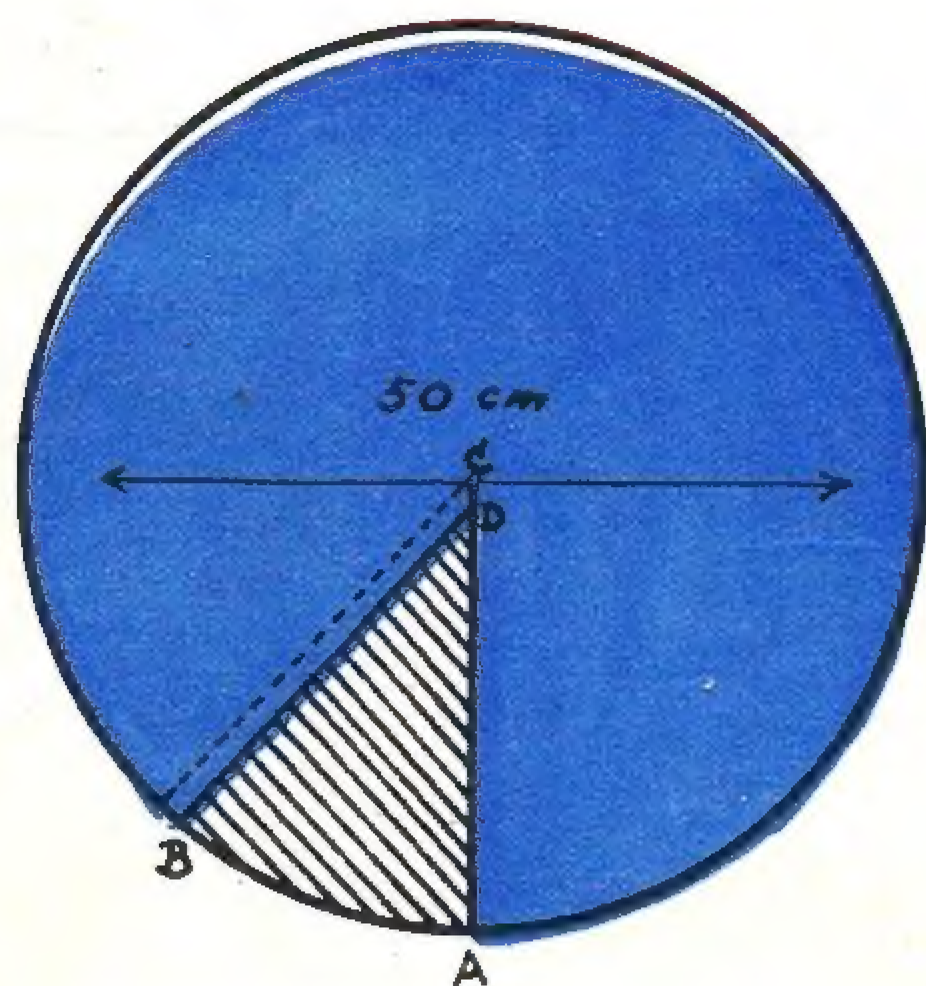
Met deze uitvinding bewees de jongen uit Bristol de mensheid een goede dienst, hoewel Humphry Davy er zelf weinig plezier van heeft beleefd. Want behalve de keren, waarop hij de meest norse mensen aan het lachen bracht — tot grote hilariteit van hem en zijn vrienden — waren er voor hem geen plezierige kanten aan zijn uitvinding. Hij werd door de jaloerse dokters uit zijn stad voor de rechtbank gedaagd, beschuldigd van toverij en kwakzalverij. Zijn meester zette hem op straat, omdat de goede naam van de kruidenzaak op het spel stond. Humphry Davy werd door niemand erkend als een geniale uitvinder, maar daarentegen gehoond en verguisd.

Eenzaam trok hij naar Londen, waar hij zich verder bekwaamde in de studie van de natuur- en scheikunde. Hij ontdekte de chemische elementen natrium en kalium en in 1815 vond hij de naar hem genoemde veiligheidslamp van Davy uit, de mijnwerkerslamp die geen ontploffingen in met gas gevulde mijngangen kan veroorzaken.

Ondanks alle verguizing en miskenning die de vindingrijke jongen uit Bristol tijdens zijn leven heeft ondervonden, is Humphry Davy de geschiedenis ingegaan als een geniale ontdekker. Maar vooral ook als de man die op zestienjarige leeftijd iedereen aan het lachen kon brengen. . .

Een hoed voor zomerse dagen!

Veertien dagen geleden, in Sjors nr. 22, hebben we een beschrijving gegeven van een badtas, die je gemakkelijk zelf in elkaar kon zetten. Deze week gaan we een bijpassende strand- en zonnehoed maken. De materialen die je hiervoor nodig hebt zijn:
Een stukje markiesdoek of grof linnen van 50 × 50 cm,
een stukje gebloemd katoen en een stukje petticoatgaas of schuimplastic van dezelfde grootte,
een koord van 1.30 m lang.

Werkbeschrijving:

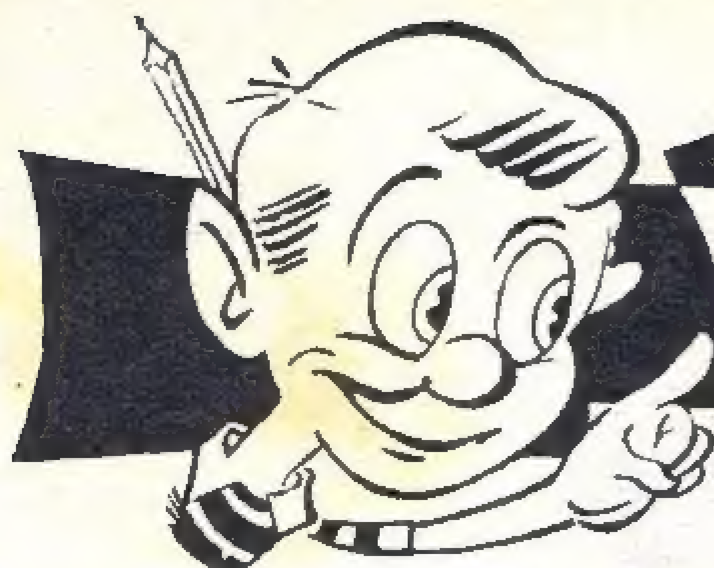
De buitenkant van deze zonnehoed maken we van grof linnen of effen markiesdoek, de binnenkant van gebloemd katoen. Hiertussen komt petticoatgaas of dun schuimplastic. Van deze drie materialen knippen we drie cirkels van 50 cm middellijn, waar we de op de tekening aangegeven hoek uitknippen. We knippen eerst de lijn A-C, dan B-D en leggen daarna de lijn A-C langs de stippellijn; daarna vastnaaien.

We hebben nu drie afzonderlijke delen, die de vorm van de hoed al hebben. Deze delen leggen we op elkaar, waarna we de buitenranden op elkaar naaien. We laten hierbij 20 cm open. Nu draaien we de de hoed binnenstebuiten en naaien het opengebleven stuk dicht. Daarna stikken we de hele rand nog eens door. Aan de binnenkant van de hoed naaien we aan weerszijden op 12 cm uit de rand een koord, dat 65 cm lang is. *Te.*

De reis om de wereld in 80 dagen

Volgende week beginnen we op bladzijde 4 met een nieuw stripverhaal, dat in de plaats komt van De vliegende auto. Het is een verhaal van de beroemde Franse schrijver Jules Verne en er wordt in verteld hoe de Engelsman Phileas Fogg en zijn bediende Passepartout als gevolg van een weddenschap een reis om de wereld maken, die zij in tachtig dagen of minder moeten volbrengen. Het lijkt voor die tijd (1872) een onmogelijke onderneming en dikwijls komen de twee reizigers voor bijna onoverkomelijke moeilijkheden te staan. Maar Fogg en zijn knecht laten zich niet gauw uit het veld slaan.
Kijk volgende week uit naar de eerste aflevering van:

De reis om de wereld in 80 dagen

WIE PUZZELT ER MEE?

DUBBEL TOVERVIERKANT

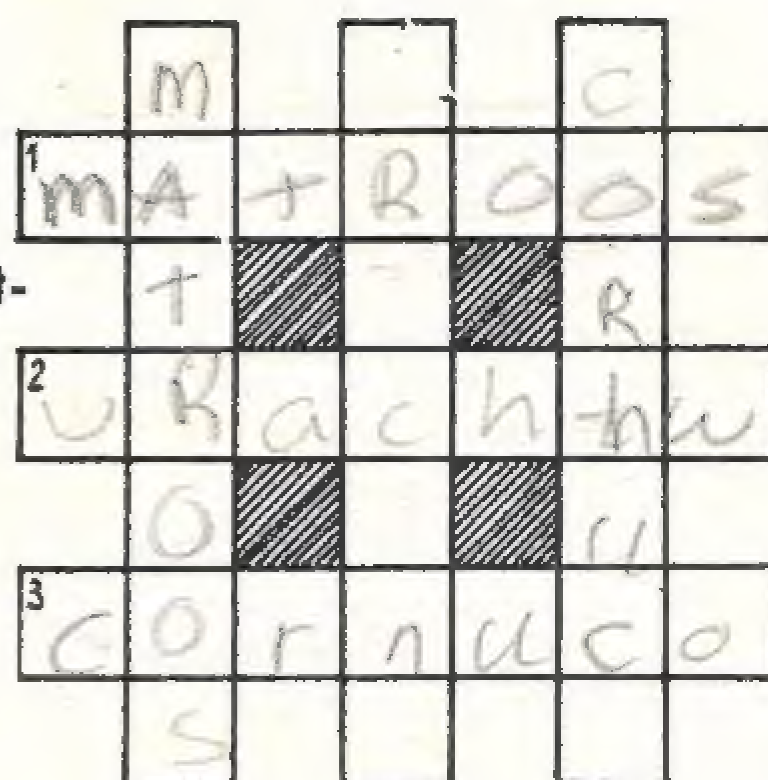
Als je de zeven woorden van links naar rechts goed ingevuld hebt, kun je dezelfde woorden ook van boven naar beneden lezen.

De omschrijvingen zijn:

1 Gedorste korenhalmen
2 Ovale (meestal) zinken bak
3 Beroemde berg in Zwitserland
4 Het grootste landzoogdier (7 letters)
5 Buisje, waar je bloed doorheen stroomt
6 Kapitein van de onderzeeboot in Jules Vernes 20.000 mijlen onder zee
7 Slaginstrument

Vlechtmatje

Het bijzondere van dit vlechtmatje is, dat je, als je de juiste woorden gevonden hebt, dezelfde woorden ook van boven naar beneden kunt invullen.

De omschrijvingen zijn:

1. Zeeman van lage rang
2. Vervoermiddel op twee wielen
3. Karbonade

Oplossing van de puzzel uit ons vorig nummer

G	R	E	P	P	E	L	.	R	O	O	M
	U		A	A	I		R		M		A
K	I	N	A		K	L	E	W	A	N	G
O	T		R	E		A	B	E		U	I
R	E	N		N	R		U		L		E
E	R	O	S	I	E		S	P	I	L	
N		B	E	G	I	N			T	I	P
	D	E	R		S	I	K	K	E	L	
L	E	L	I			E			R	A	G
	G		E	L	F	T	A	L			E
H	E	N		B			F	I	E	T	S
	N	A	J	A	A	R		P	I	E	P

PUZZELSOM

(1 — m) + (2 — n) + (3 — k) + (4 — g) = inheemse plant.
(5 — k) + (6 — p) + (7 — s) + (8 — r) = inheemse plant.

Dit stukje namaak-algebra ziet er ingewikkelder uit dan het in werkelijkheid is. Het is niet zo moeilijk, als je maar precies doet wat er staat. Het getal verwijst naar de omschrijvingen en als je dan het gevraagde woord gevonden hebt, trek je de bijbehorende letter eraf. Je houdt dan in beide gevallen vier stukjes (lettergrepen) over, die tezamen het aangeduide woord vormen.

1. Traag van begrip
2. Meertje in de heide
3. Lichaamsdeel tussen hoofd en romp
4. Afstammeling
5. Zwakke plek in het ijs
6. Woonheuvel in Friesland
7. Onderwijs
8. Antiek muziekinstrument

Ziekenlijstje

Ditmaal staat er maar één naam op ons lijstje, namelijk die van *Magda van Oosten*, 13 jaar, Sint-Johannaziekenhuis in Goes. Magda ligt al vanaf januari in het ziekenhuis en het zal nog wel even duren voor ze weer naar huis mag. Ze zou graag wat post ontvangen en haar hobby is ansichtkaarten verzamelen. Namens Magda worden alle briefschrijvers vast hartelijk bedankt.

DICKIE DAPPER

De gouden kraag

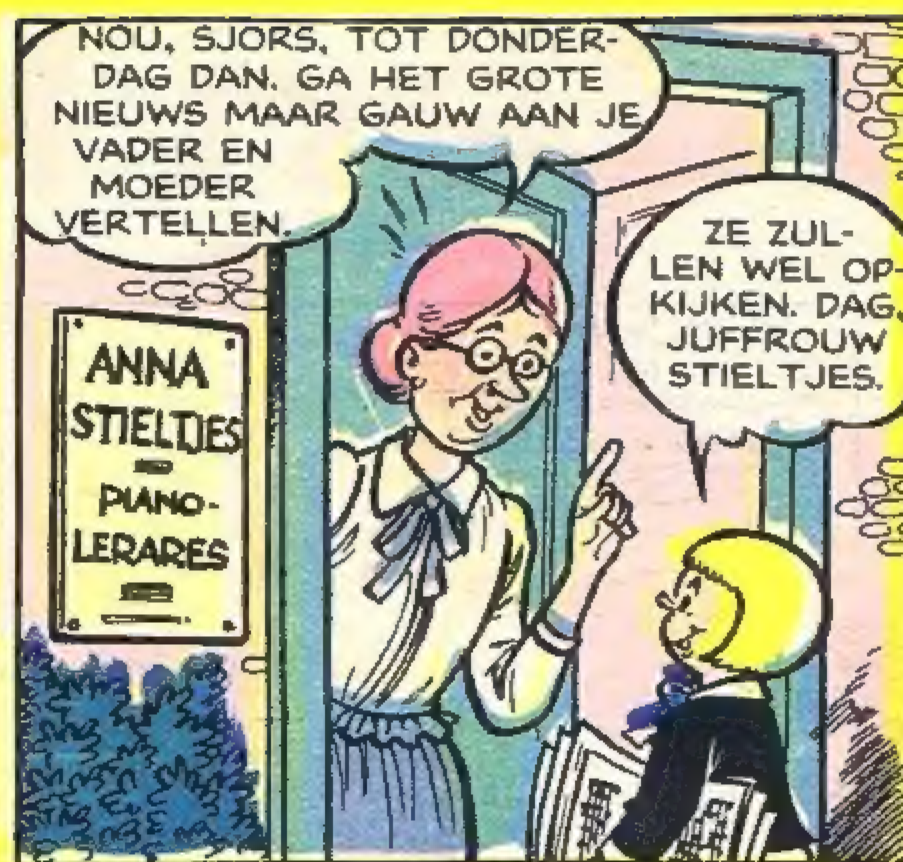

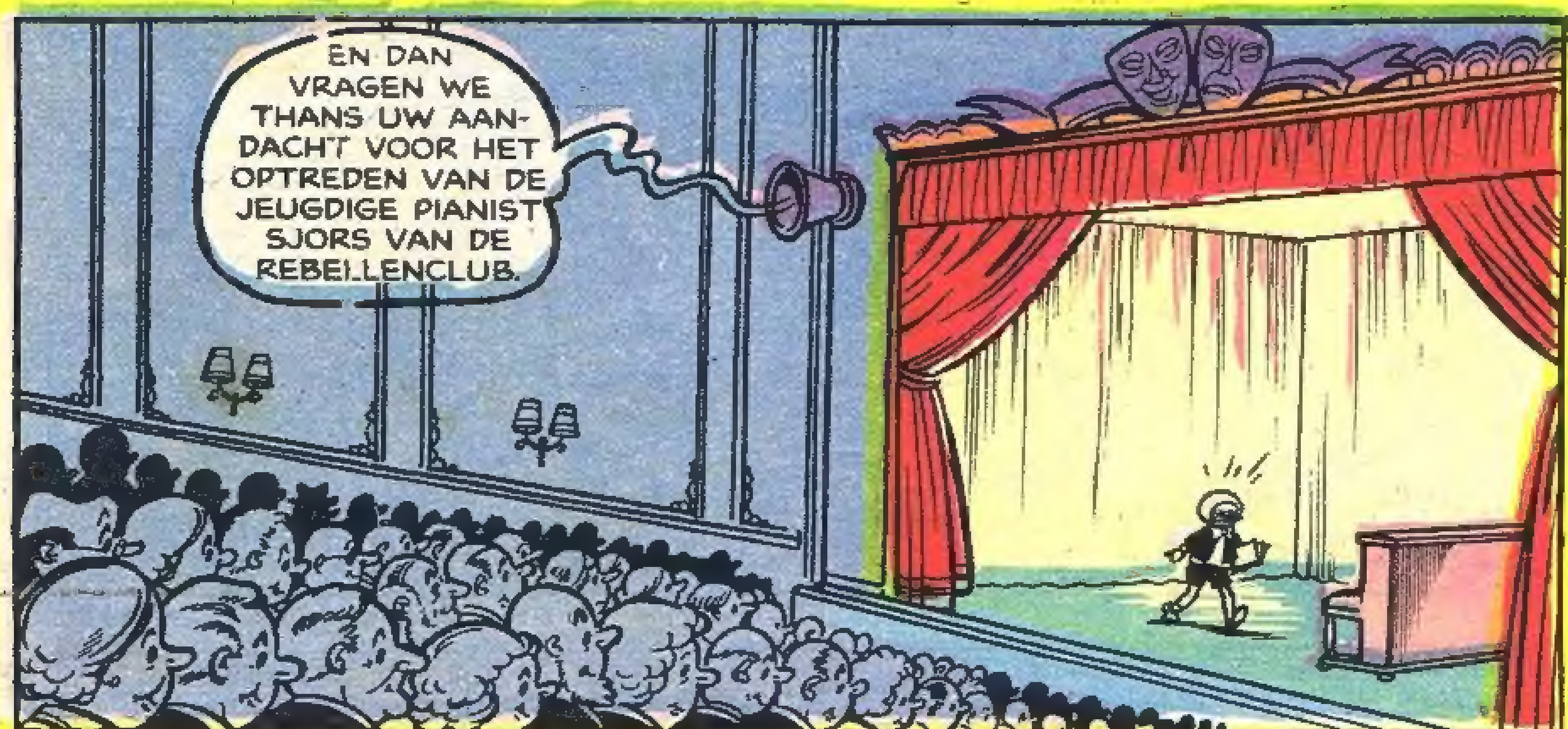

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.